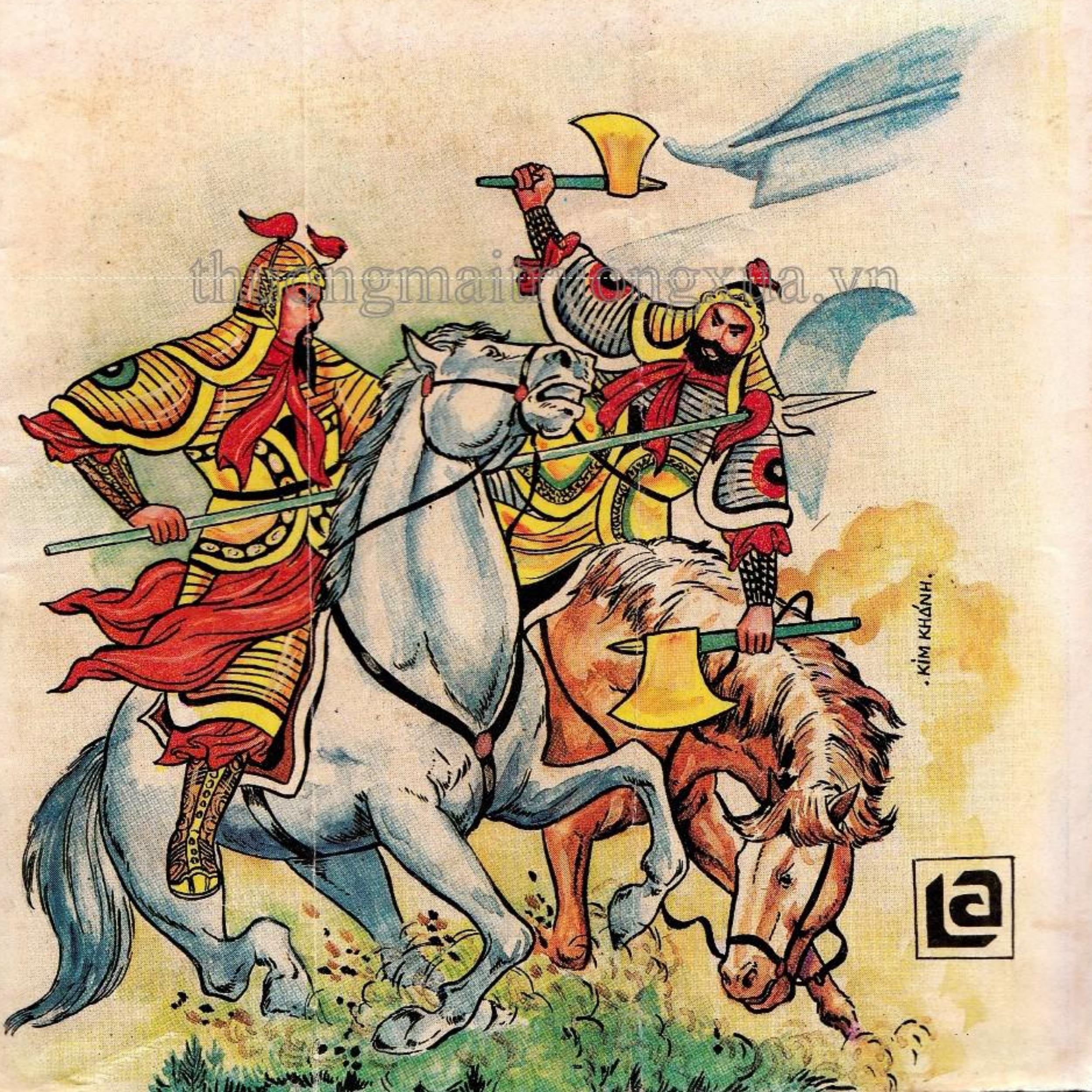

TRUYỆN TRANH

HOÀNG PHI HỔ ĐÁNH ẢI TỤY THỦY

TẬP 10

· KIM KHÁNH ·

TRUYỆN TÂY

ĐỒN ĐỀ PHẢI HỒ

YÚNT YÚT IA H

01/10/10

thuongmaic

TẬP 10

HOÀNG PHI HỔ ĐÁNH ẢI TỤY THỦY

KIM KHÁNH

vẽ

SƠN LÂM

soạn lời

(theo truyện "Phong Thần Diễn Nghĩa" của Trung Hoa)

NHÀ XUẤT BẢN LONG AN

1991

thuongmaith

Chịu trách nhiệm xuất bản:

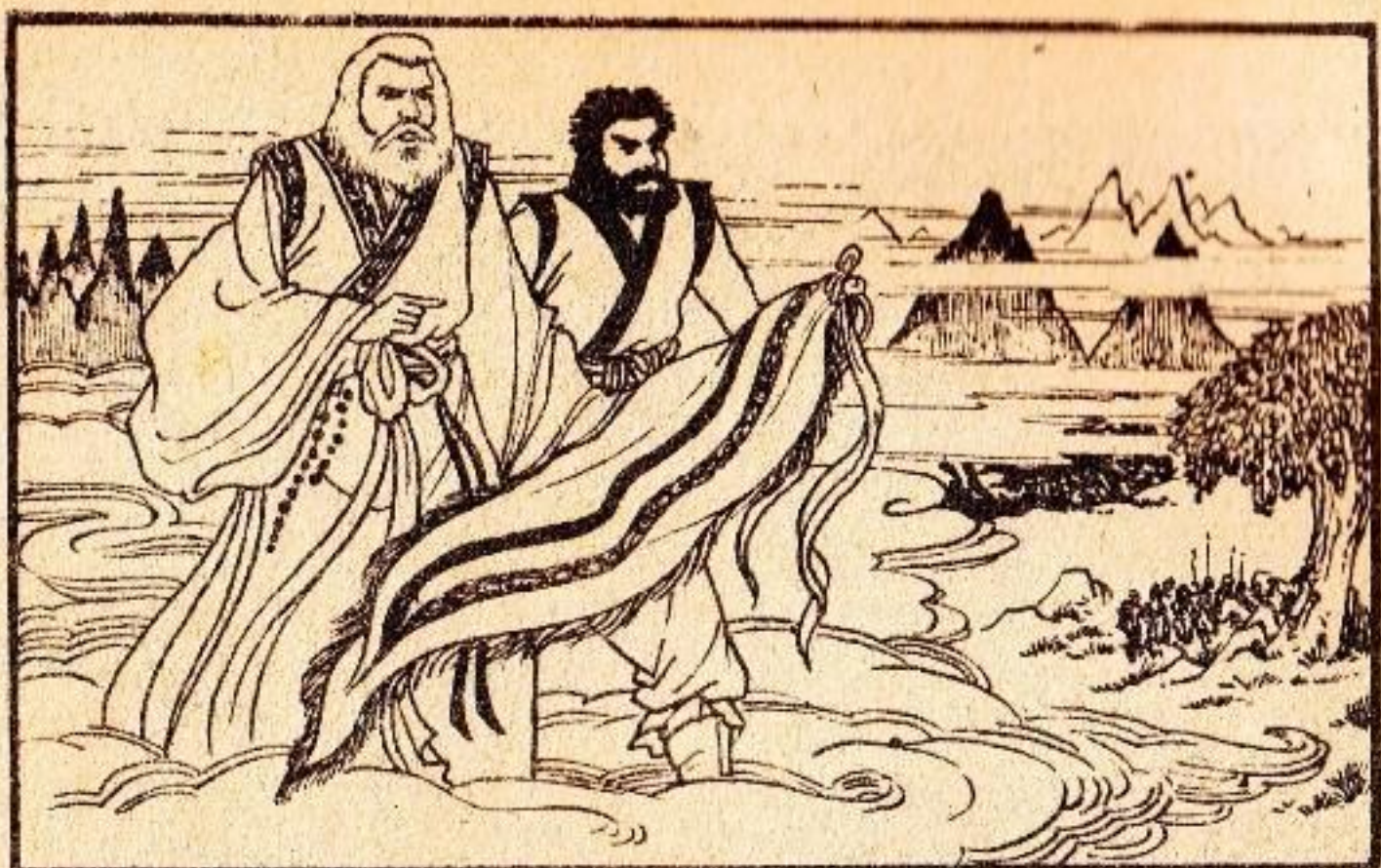
TRẦN VĂN KÍNH

Biên tập: **VƯƠNG THỪA BÌNH**

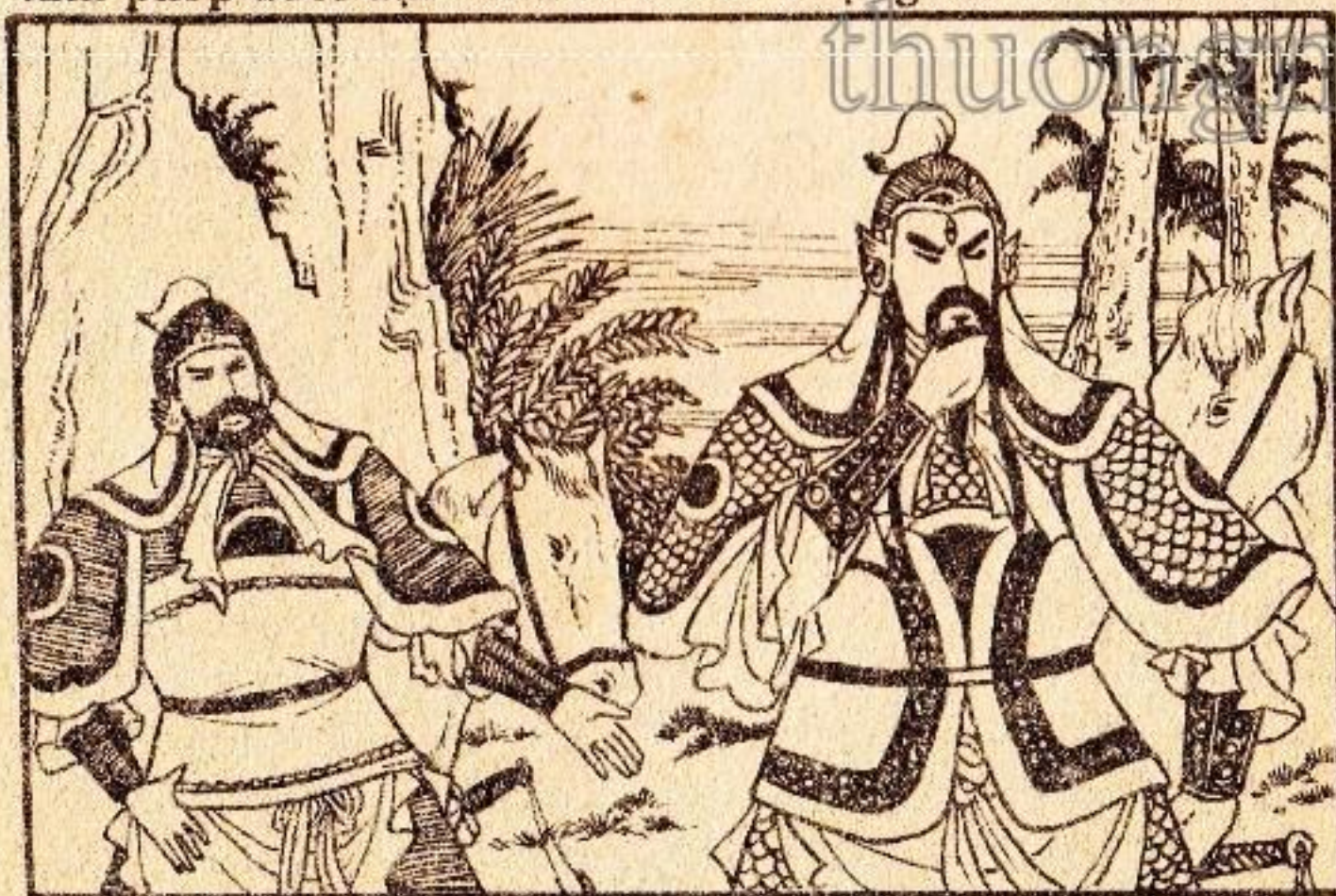
In 10.000 cuốn, tại Xí nghiệp In Phan Văn Mảng Long An
— Số xuất bản: 41/LA.91 — Kế hoạch xuất bản số 01/KH.91—
Cục xuất bản duyệt ngày 23-3-1991. In xong và nộp lưu chiểu
tháng 5 năm 1991

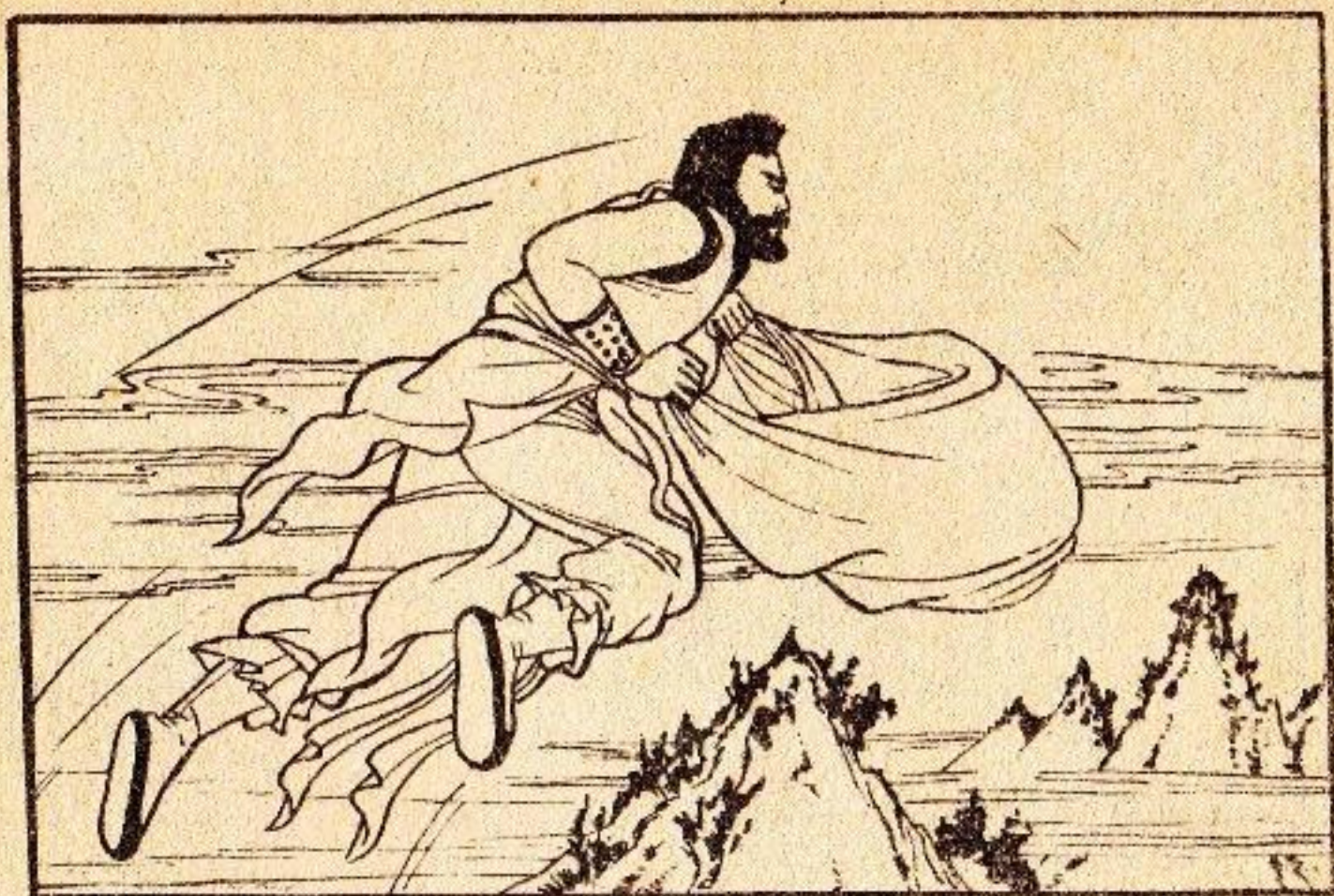
Hoàng Phi Hồ chưa biết làm cách nào đối phó với đạo binh của Văn Thái sư, xảy có gia tướng chạy đến báo: “Phía bên tả cũng có một đạo binh kéo tới nữa”. Hoàng Phi Hồ xem kỹ thì là đạo binh của Trương Quế Phương hiện trấn ải Thanh Long. Trong lúc đang lúng túng thì lại có tin báo nữa: “Bên hữu cũng có một đạo quân rầm rộ kéo đến, cờ đề là quan Tổng trấn ải Giai Mộng”. Hoàng Phi Hồ quýnh như đang đứng trước một vòng vây của thiên binh thiên tướng vây. Chợt nhìn tới trước, lại thấy có Trương Phụng là quan Tổng binh ải Lâm Đồng kéo binh đến đón đầu. Thế là bốn phía đều thọ địch, đâu có cánh bay lên trời cũng chẳng kịp nữa! Hoàng Phi Hồ ngược mặt lên trời, thở dài một tiếng, khí uất lên tận mây xanh.

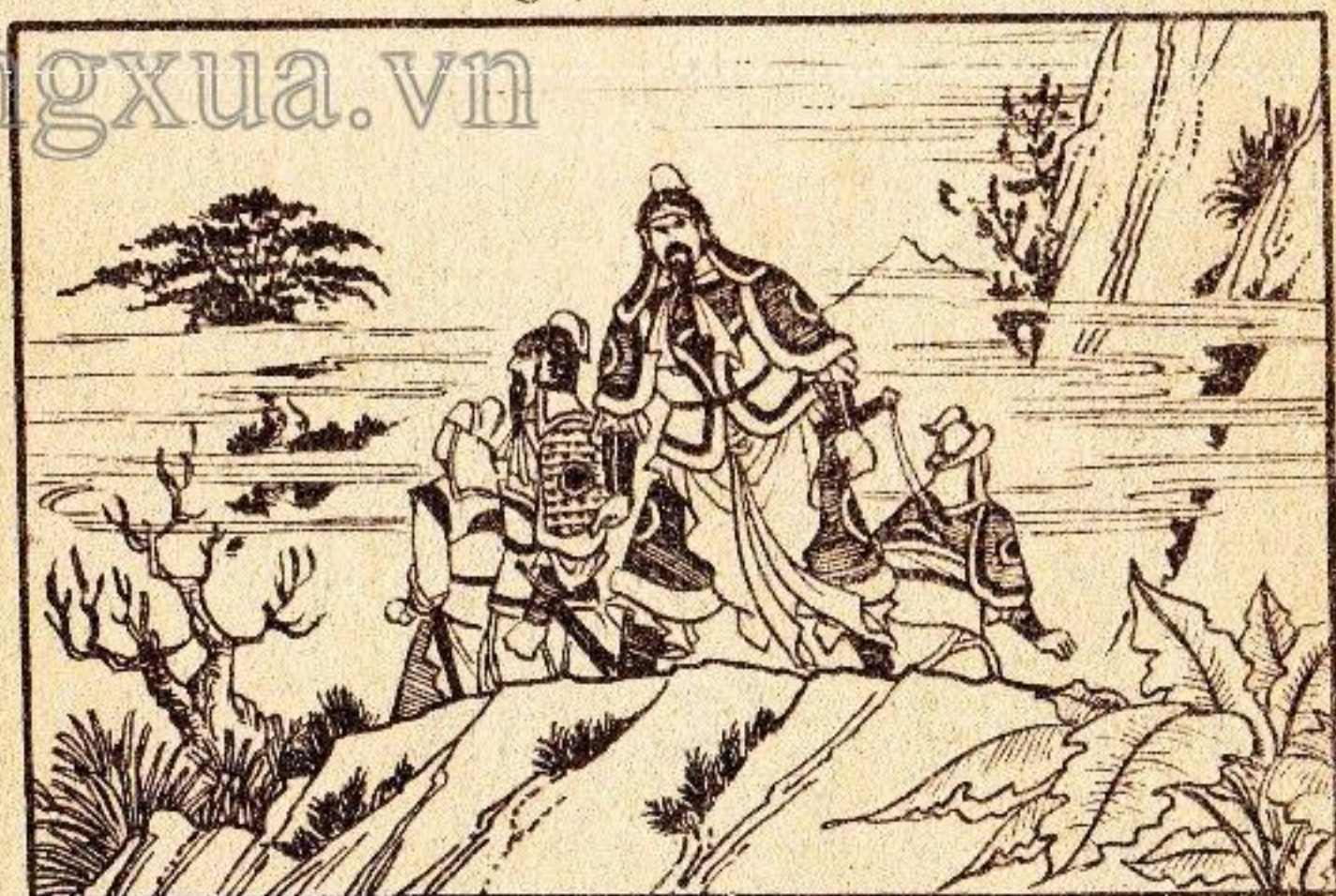
Giữa lúc ấy Thanh Hư đạo nhân đang vân đi dạo vừa tới, nhìn xuống thấy thi động lòng, liền lấy lá phướn Hồ nguyên che lại rồi sai Huỳnh Cân Lực sĩ đem bọc hết cả đoàn người ngựa của Hoàng Phi Hồ mà đưa qua núi, đoạn làm phép đuổi đạo binh của Văn Trọng trở về triều ca.

Văn Trọng nghĩ thầm: “Rõ ràng Hoàng Phi Hồ ra cửa Tây, đã qua sông Mạnh Tân, tại sao cả ba đạo quân đón ba ngã đường vẫn không gặp? Thật là chuyện lạ lùng. Hay Hoàng Phi Hồ sợ binh theo, còn lẩn trốn đâu đây, chưa dám qua ải?” Nghĩ rồi truyền đóng quân, cho thám mã tủa ra bốn mặt, tìm kiếm.

Bấy giờ Huỳnh Cân Lực sĩ tuân lệnh Thanh Hư đạo nhân, dùng lá phướn tóm đoàn người của Hoàng Phi Hồ đem bỏ bên kia núi Nghi Tĩnh.

Tất cả mấy anh em như say mới tỉnh, chẳng hiểu gì cả. Hoàng Phi Hồ dụi mắt thấy binh tướng bao vây không còn nữa, thì mừng rỡ nói: “Bốn đạo binh sao bây giờ biến đi đâu? Vậy thì chúng ta phải gấp rút qua khỏi ải Lâm Đông để tị nạn”.

Thanh Hư đạo nhân đứng trên cao thấy Thái sư Văn Trọng không chịu lui binh, nghĩ thầm: “Nếu Văn Trọng không chịu lui binh thì Hoàng Phi Hồ khó lòng qua năm ải được! Ta phải lập kế mới xong”. Nghĩ rồi lấy thần sa trong bầu phép vãi một năm qua hướng Đông Nam, tức thì hóa ra một đạo binh mã.

Quân thám thính liền chạy về báo. Văn Trọng nhủ thầm: “Võ Thành Vương bị chặn bốn mặt không đi được nên liều mạng trở về đánh triều ca, cố tình làm phản rồi!” Văn Trọng liền truyền quân cấp tốc vượt sông Mạnh Tân, trở về

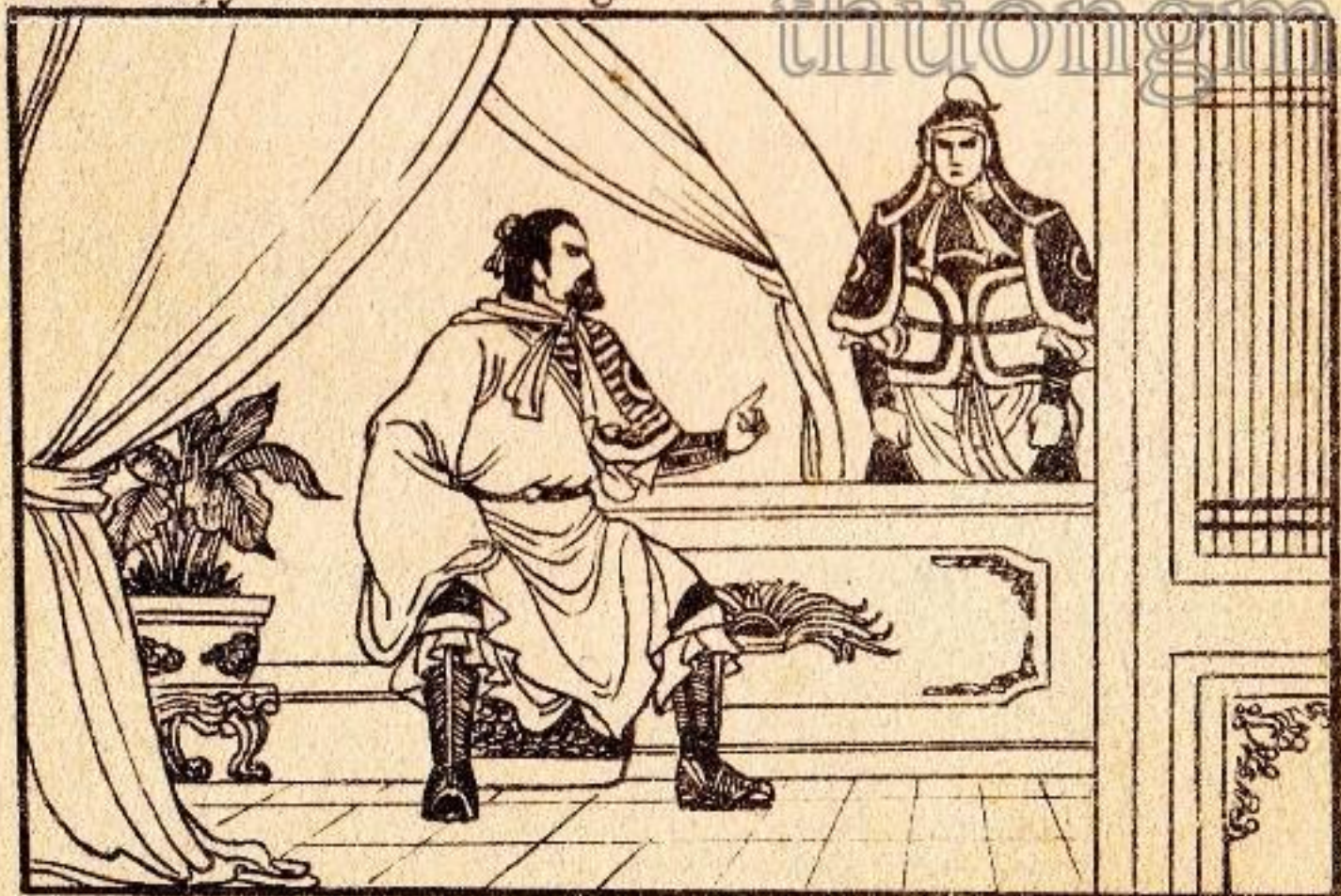
Nhờ vậy mà Hoàng Phi Hồ đến được ải Lâm Đồng. Khi Hoàng Phi Hồ đến trước ải tướng Trương Phụng dẫn binh lướt tới, mặt hầm hầm nói lớn: "Ta được lệnh Thái sư đón người ở đây đã lâu để bắt tên phản thần bội chúa!"

Hoàng Phi Hồ cực chẳng đã phải cử thương lên tiếp chiến Trương Phụng tuy bản lĩnh cao cường, nhưng làm sao cự lại Võ Thành Vương là người có sức mạnh siêu quần. Bị yếu thế, Trương Phụng vội giục ngựa bỏ chạy.

Hoàng Phi Hồ đuổi theo, Trương Phụng lên lấy tử
nhung thân bá là sợi dây có cột cục chùy treo sau lưng,
vứt một cái. Hoàng Phi Hồ lanh mắt lấy gươm chặt đứt
sợi dây, rồi đưa tay bắt lấy trái chùy. Trương Phụng thất
kinh chạy vào thành đóng cửa.

Trương Phụng gọi phó tướng là Tiêu Ngân đến nói:
“Hoàng Phi Hồ là tướng tài, không dễ gì bắt được. Đêm
nay người tuyển lựa ba ngàn quân thiện xạ, mang cung
tên thật nhiều, đợi đến canh ba nghe tiếng mõ lệnh thì áp
vào trại Hoàng Phi Hồ, bắn chết, lấy đầu đem về nạp”.

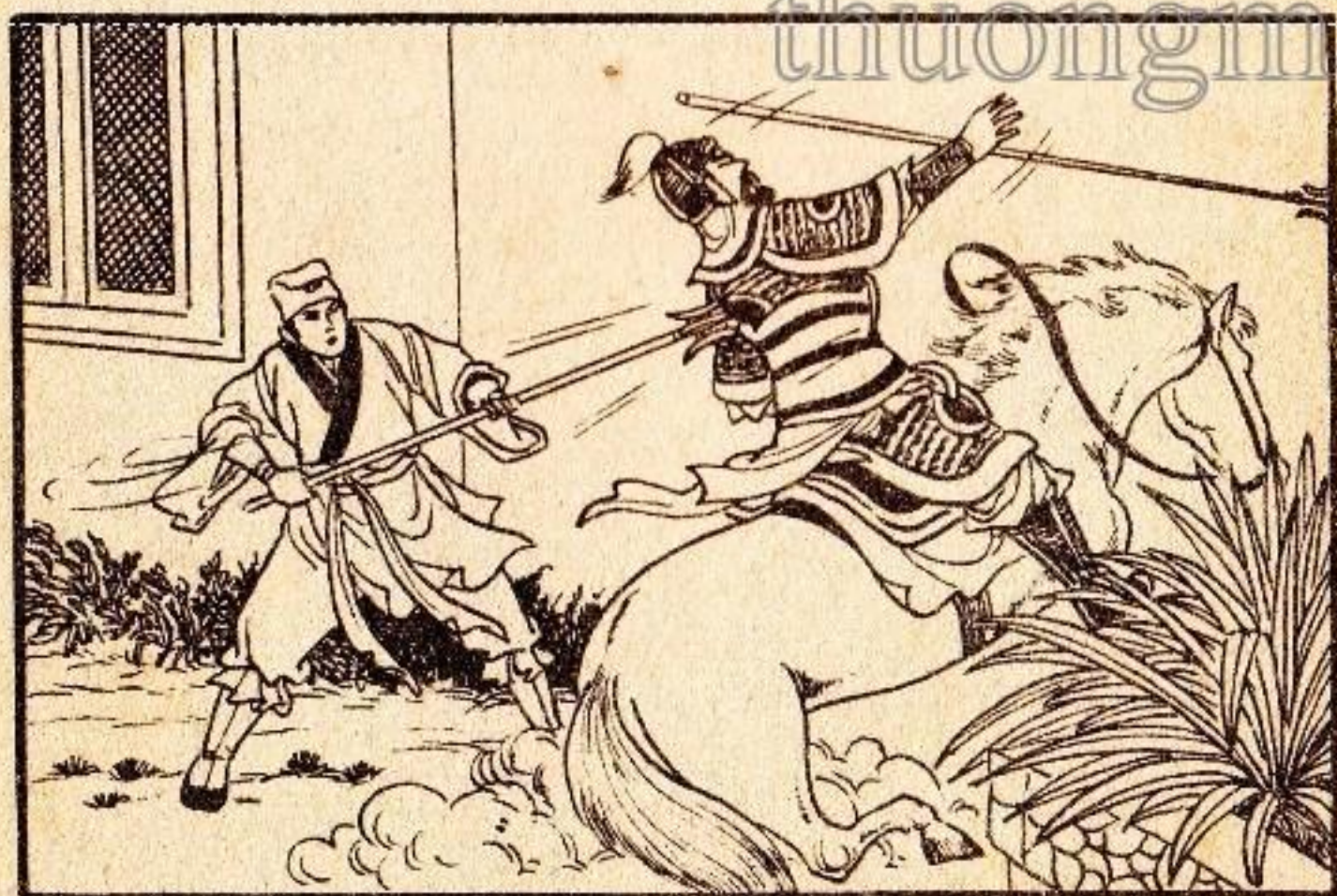
Tiêu Ngân tuân lệnh, nhưng khi ra ngoài lại nghĩ thầm: “Trước kia ta làm bộ hạ Võ Thành Vương, được Võ Thành Vương dạy dỗ, đối xử rất nhân đạo, ta cũng nhờ Võ Thành Vương mà vinh thăng làm chức phó tướng trấn ải này. Lẽ nào ta ham lập công mà phụ tình ân nhân?”

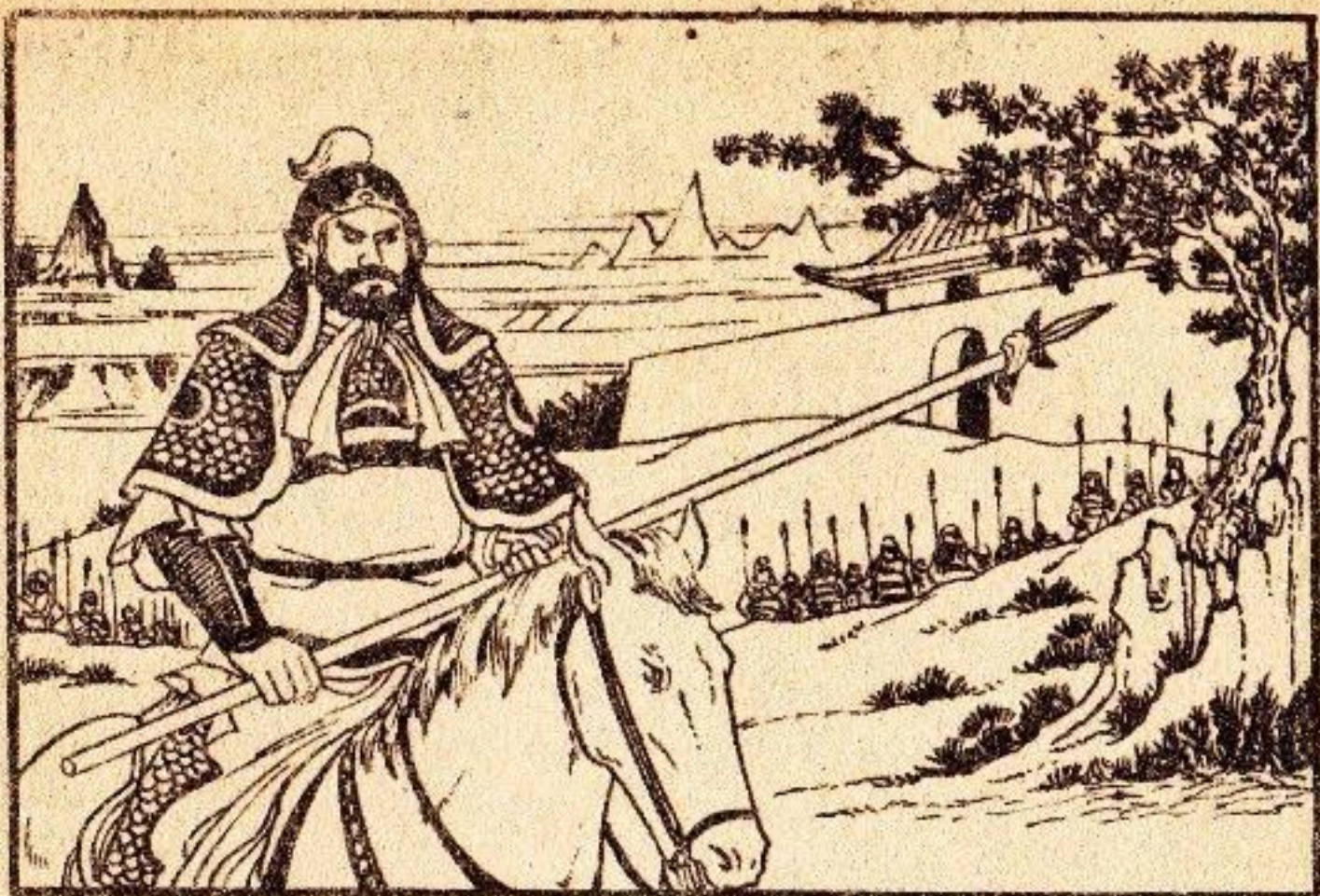
Đến hết canh một, Tiêu Ngân thay đổi y phục qua xin gặp Hoàng Phi Hồ thưa rằng: “Nay Trương Phụng sai tôi vào canh ba này dẫn xạ thủ lên bắn lão gia. Tôi mang ơn lão gia, không đành phản bội nên đến báo cho lão gia hay trước”

Rồi Tiêu Ngân dẫn đoàn người của Hoàng Phi Hồ vào ải. Binh tướng Trương Phụng thờ ơ không đề phòng. Tiêu Ngân mở cửa ải, Hoàng Phi Hồ cùng mấy anh em cầm thương xóc vào, quân trong ải náo loạn, vỡ chạy hết.

Trương Phụng liên đuổi theo, quyết bắt cho được Hoàng Phi Hồ, Bấy giờ Tiêu Ngân núp bên vách tường liền đâm lên Trương Phụng một kích chết tươi.

Đoàn người của Hoàng Phi Hồ ra khỏi ải Lâm Đông, đến ải Đông Quan. Tướng giữ ải này là Trần Đồng liền bài binh bố trận để ngăn đường quyết bắt cho được Hoàng Phi Hồ lập công.

Trần Đồng vừa gặp Hoàng Phi Hồ liền tấn công tức thì. Hai đảng đánh nhau hơn 20 hiệp. Trần Đồng yếu sức, quất ngựa chạy dài. Hoàng Phi Hồ muốn bắt Trần Đồng để mau qua ải, nên đuổi theo rất gấp.

Trần Đông thấy Hoàng Phi Hồ rượt theo liền lấy Hỏa long phiêu ném lên, tức thì khói tỏa mù mịt. Hoàng Phi Hồ tối tăm mặt mày, bị Hỏa long phiêu đánh trúng sườn, nhào xuống chết tức.

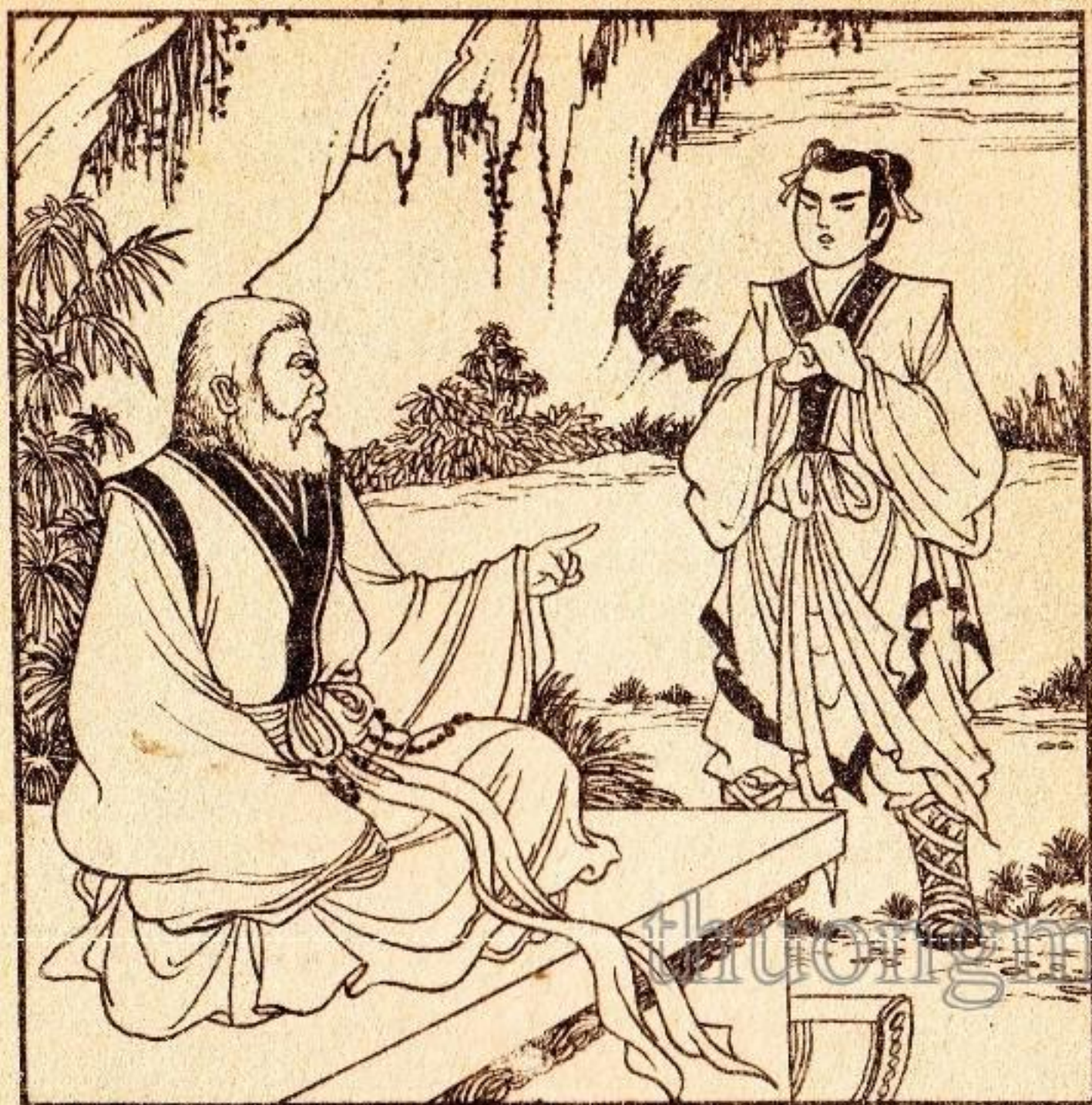
Hoàng Minh và Châu Kỳ liền xáp vào đánh Trần Đông báo thù. Trần Đông quay ngựa bỏ chạy. Hai tướng vội đuổi theo. Trần Đông lại ném Hỏa long phiêu lên, đánh trúng Châu Kỳ té xuống ngựa.

Trần Đông rút gươm toan chém Châu Kỳ, may nhờ Hoàng Minh xông đến kịp cản lại rồi đánh nhau với Trần Đông. Hoàng Minh liều mạng nên Trần Đông sợ hãi bỏ chạy vào ải đóng cửa lại.

Hoàng Minh đem Châu Kỳ về đến trại thì Châu Kỳ đã chết. Hoàng Minh than khóc một hồi, sắp thây của Châu Kỳ nằm song song với thây của Hoàng Phi Hồ. Không ai còn biết tính lẽ nào nữa, chỉ ngồi nhìn nhau chờ chết.

Bấy giờ tại núi Thanh Phong, động Tử Dương, Thanh Hư đạo nhân đang ngồi trên giường Bích Vân, bỗng thấy lòng mình hồi hộp, đánh tay xem biết Hoàng Phi Hồ mắc nạn, vội truyền đòi Hoàng Thiên Hóa đến. Hoàng Thiên Hóa tuổi mới hai tám mà mình cao chín thước, mắt sáng như sao, đến ra mắt thầy. Thanh Hư đạo nhân nói: “Cách mười ba năm trước, ta đang vân đi dạo tại xứ triều ca, thấy người có quý tướng. Ta liền nổi trận gió đưa người về núi truyền thụ võ nghệ và phép lành, để sau này người có cơ hội lập thân. Cha người là võ Thành Vương Hoàng Phi Hồ, hiện đang bị Hỏa long phiêu mà thác tại Đồng Quan. Người hãy đến đó cứu cha, sau giúp nhà Châu cho toàn trung hiếu. Nhưng nay chưa phải lúc người được xuống trần, nên ta chỉ trao cho người bầu linh dược, đem xuống Đồng Quan cứu cha xong thì trở về đây. Ngày sau cha con người sẽ gặp nhau tại Tây Kỳ”

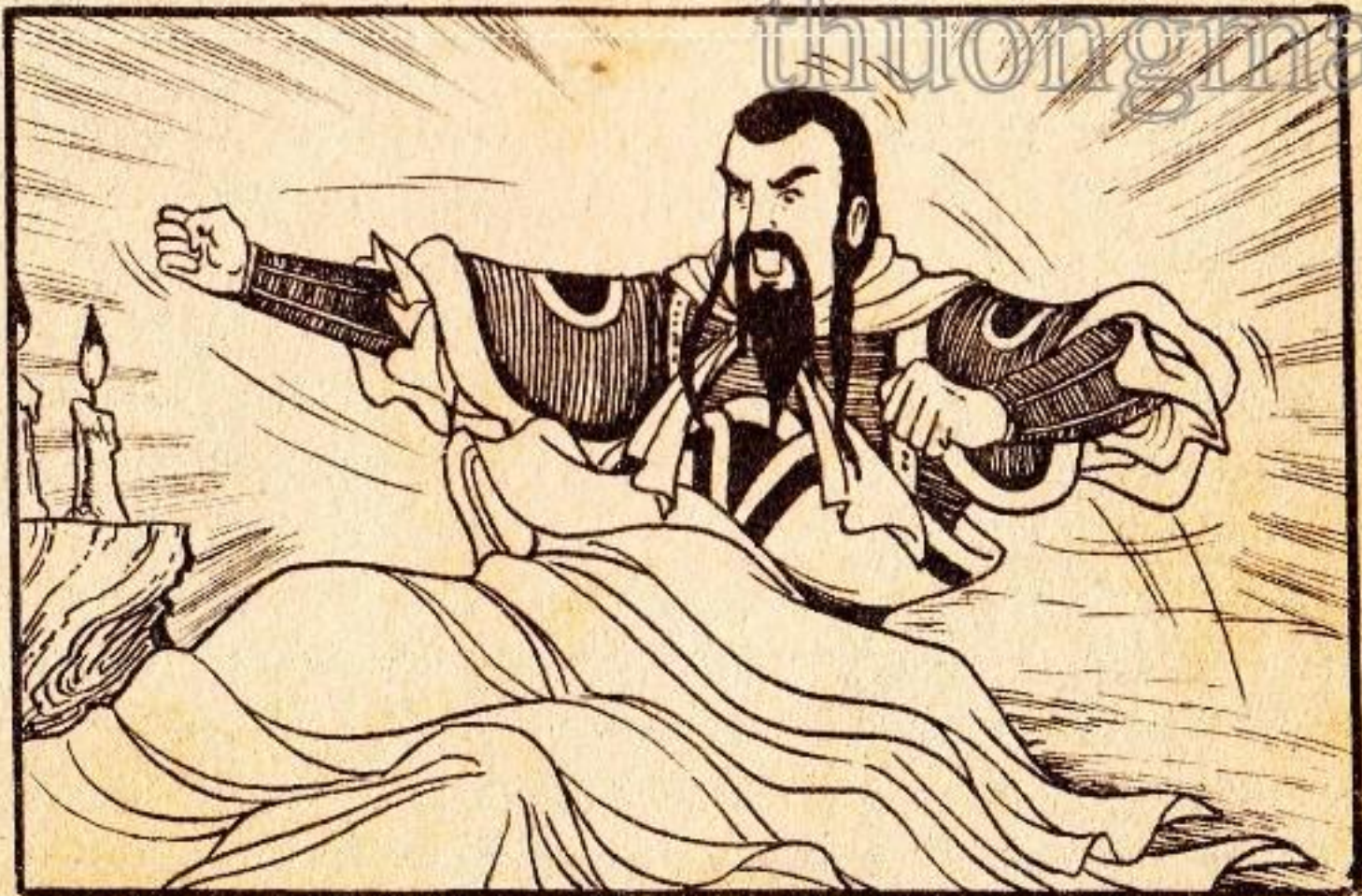
Thanh Hư trao gươm báu và giỏ hoa lam cho Hoàng Thiên Hóa lại dặn nhỏ mấy câu và nói: “Phải làm theo cách ấy thì cha ngươi mới qua khỏi ải được”. Hoàng Thiên Hóa tuân lệnh, dón thồ đến ải quan trong nháy mắt.

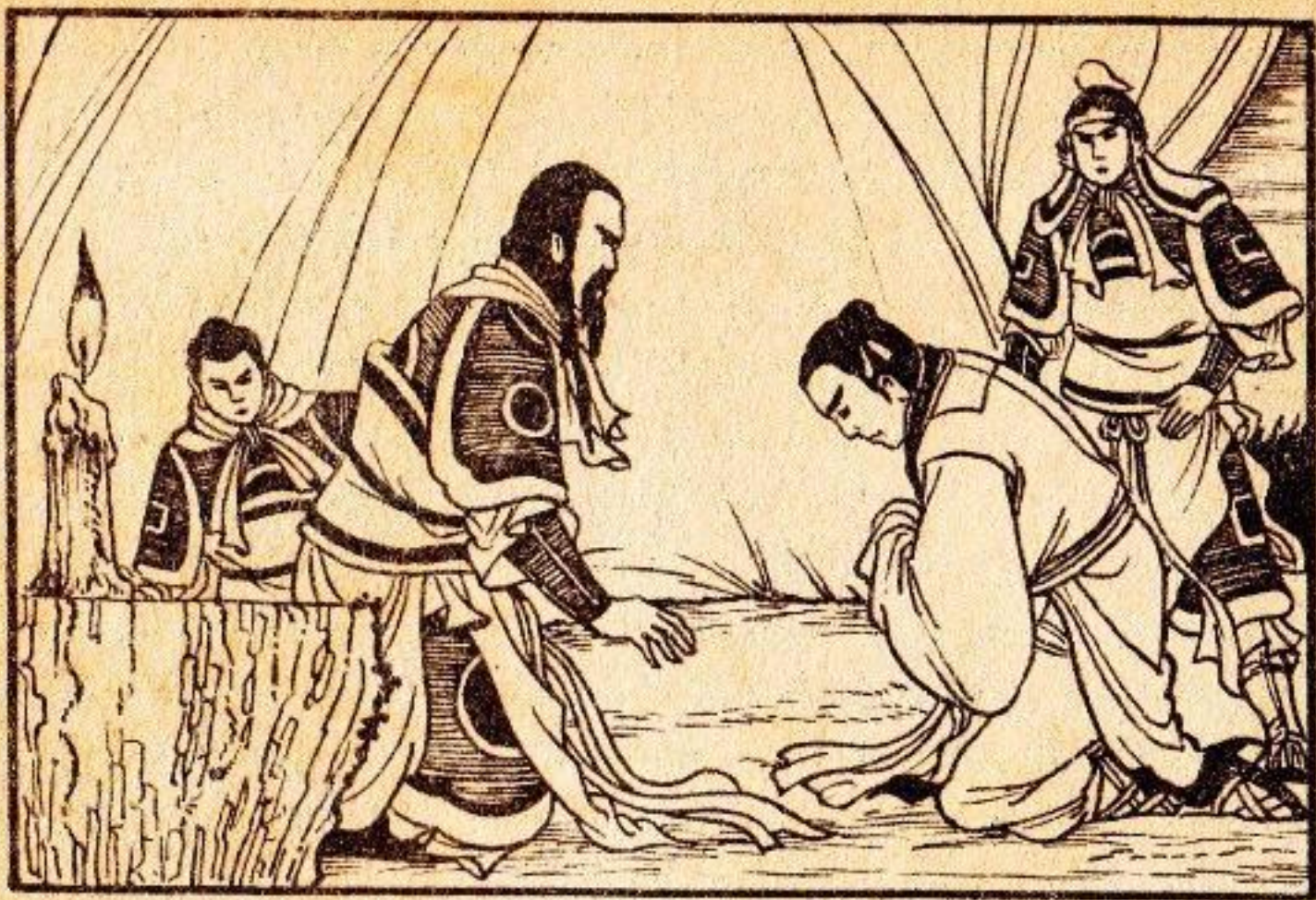
Đến canh năm, Hoàng Phi Bưu đang râu rĩ, chợt quân canh vào báo có một đạo đông xin vào cứu Hoàng Phi Hồ. Hoàng Phi Bưu vội ra đón vào.

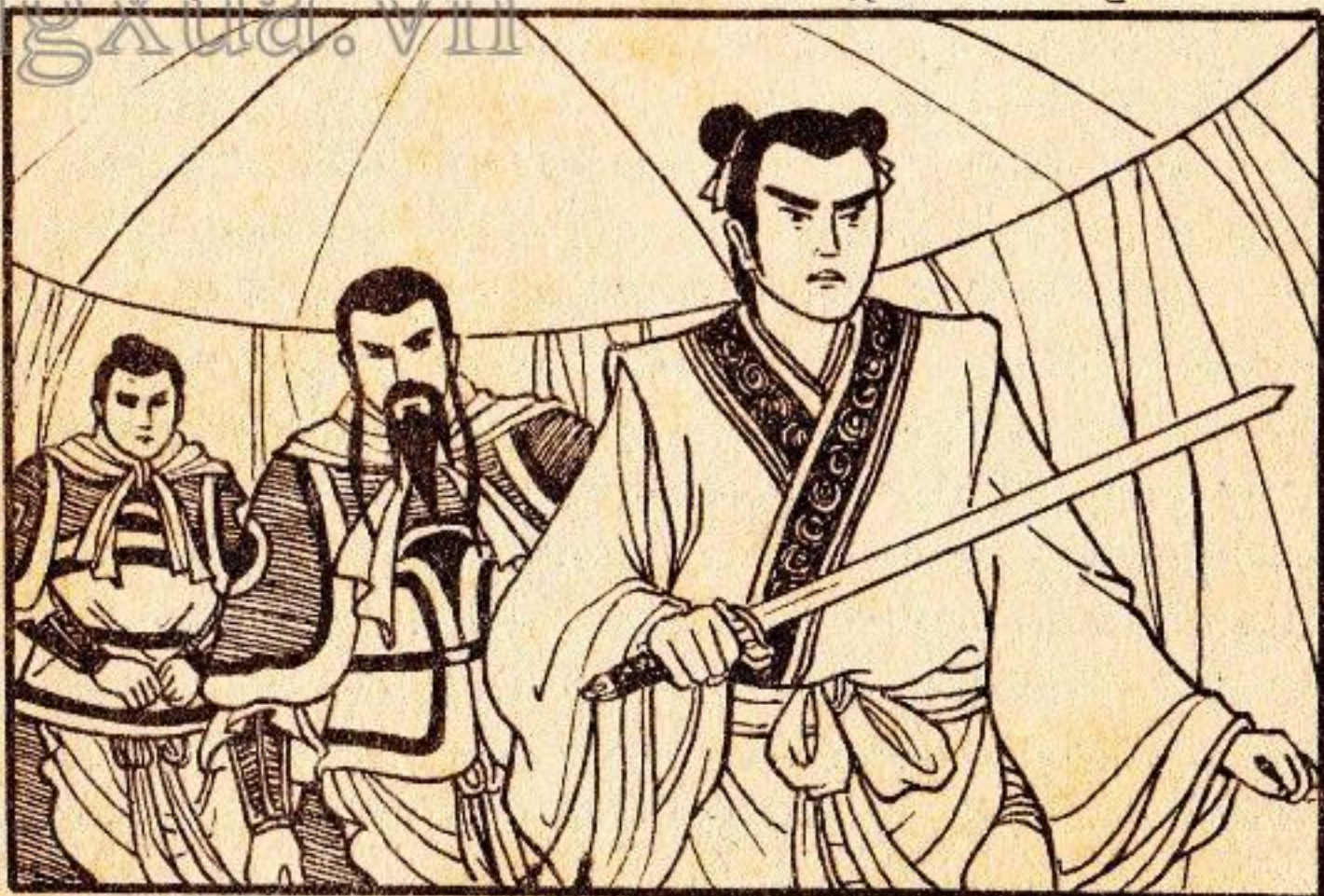
Hoàng Thiên Hóa trút thuốc ra, hòa với nước sôi, rồi lấy gươm cạy răng hai người, đổ vào miệng mỗi người hai hớp, thuốc còn dư thì thoa chỗ bị thương.

Chẳng bao lâu, Hoàng Phi Hồ tỉnh dậy trước, la lớn lên: “Đau chết đi!” Ấy là lúc thuốc thấm vào ngũ tạng, chạy khắp châu thân nên Hoàng Phi Hồ mới biết đau, la hoảng như vậy.

Hoàng Thiên Hóa vội vã quì xuống, vừa khóc vừa nói: “Thưa cha, con là Hoàng Thiên Hóa đây. Hồi nhỏ con đi dạo vườn hoa bị gió thổi mất biệt. Thầy con là Thanh Hư đạo nhân, thấy con có số tu hành nên nổi gió đưa con về động. Nay thầy con biết cha mắc nạn, nên dạy con xuống cứu”.

Hoàng Thiên Hóa nghe cha kể lại việc Trụ Vương gây nên cái chết của mẹ, nổi giận nói: “Thầy con dặn cứu cha xong phải trở về núi, nhưng con quyết lòng trở về triều ca giết vua Trụ và Đắc Kỷ trả thù cho mẹ và cô của con!”

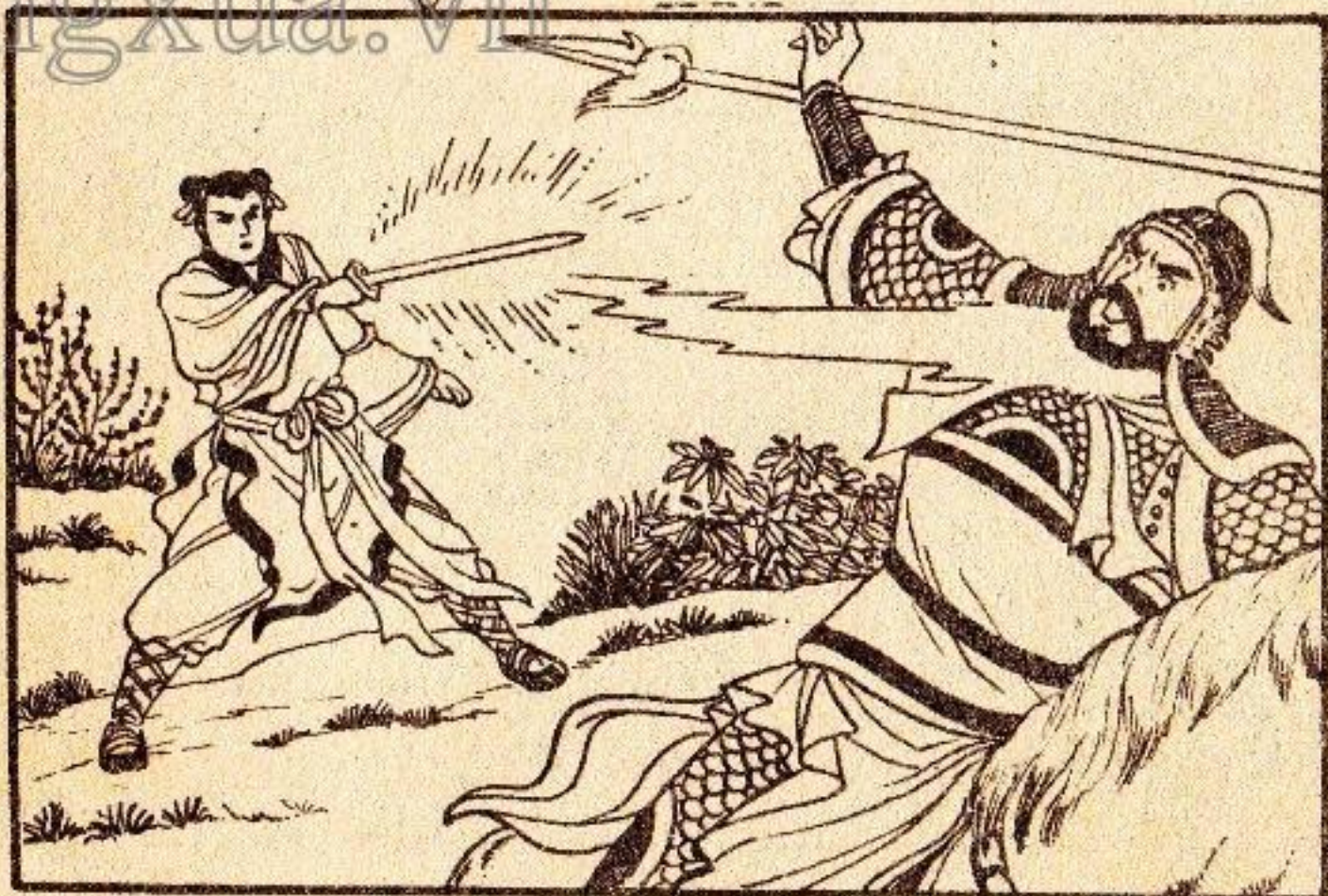
Cha con đang sục sùi than thở thì quân canh vào báo: “Trần Đông dẫn quân ra khiêu chiến”. Hoàng Thiên Hóa thưa: “Xin cha chớ sợ! Có con theo bảo vệ thì nó không làm gì nổi đâu”. Hoàng Phi Hồ nghe nói vững lòng, cầm đao xông ra khỏi trại.

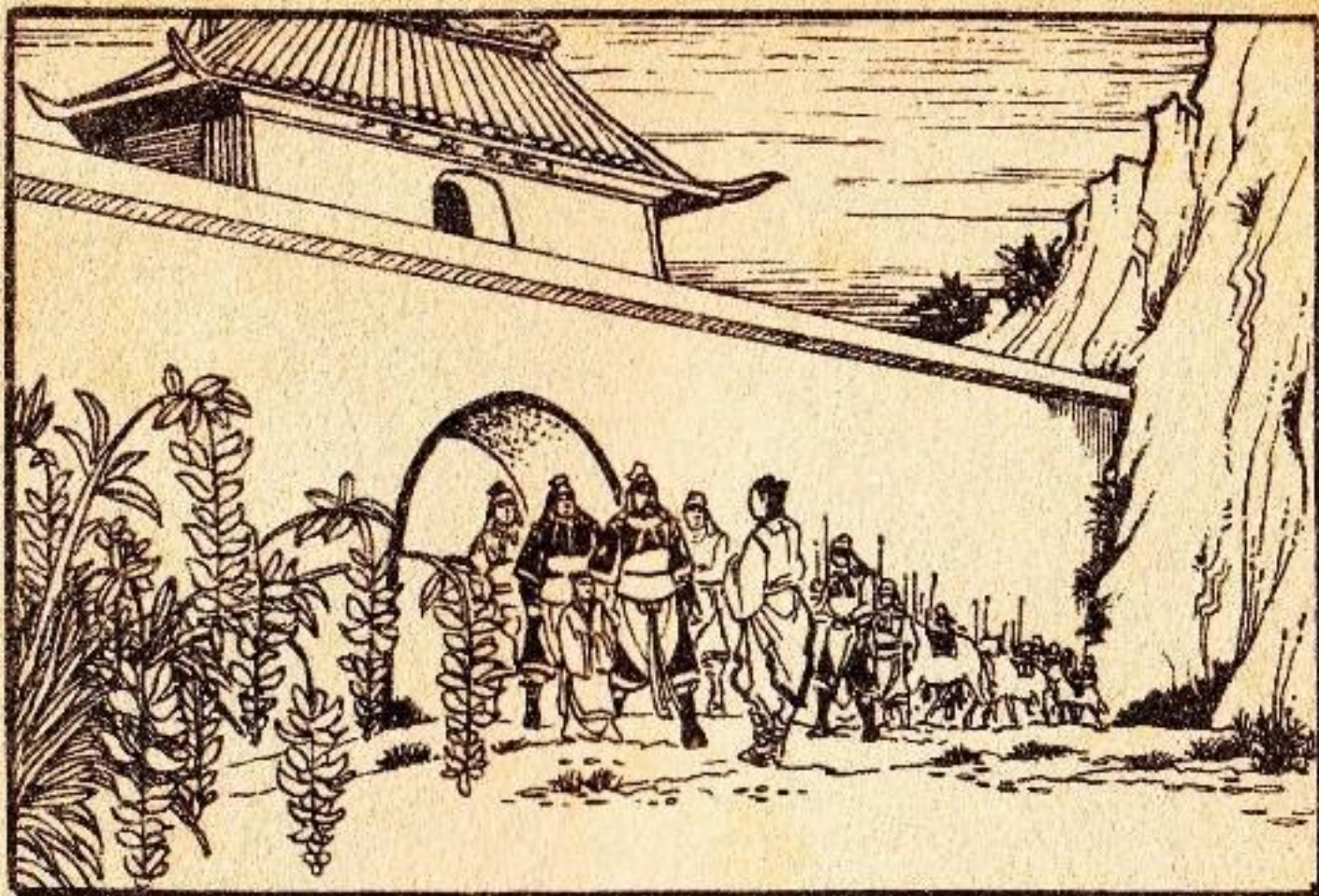
Trần Đông thấy Hoàng Phi Hồ thì thất kinh, nhủ thầm: “Hỏa long phiêu ta đã đánh trúng nó, vì cớ gì nó lại không chết?” Hai bên đánh nhau hơn hai mươi hiệp, Trần Đông quát ngựa chạy. Hoàng Phi Hồ đuổi theo. Trần Đông dùng kế cũ, vung Hỏa long phiêu lên, khói tỏa mịt mù.

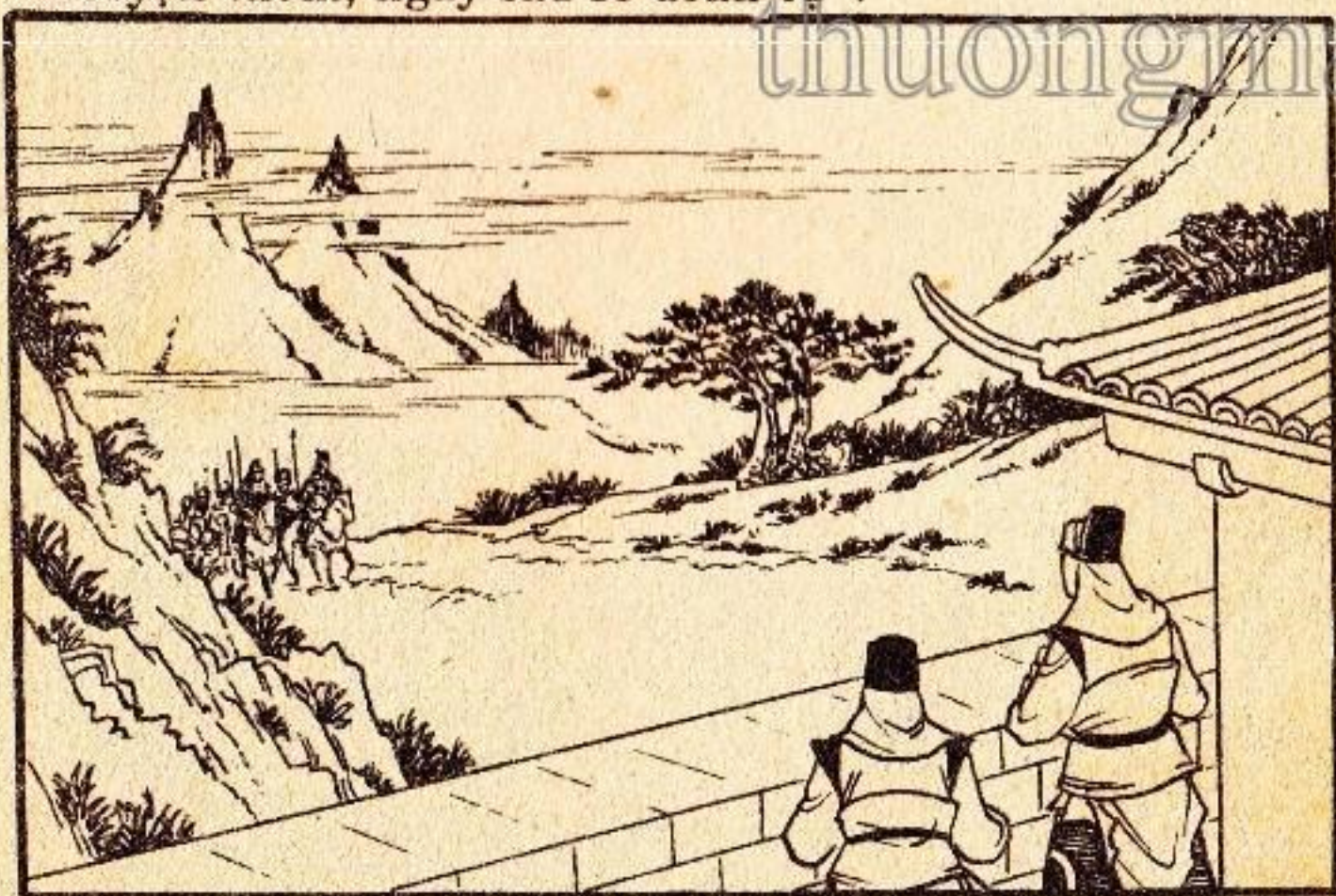
Hoàng Phi Hồ muốn bỏ chạy, thì Hoàng Thiên Hóa đã biết trước, lấy giỏ hoa lam đưa lên thâu Hỏa long phiêu của Trần Đông vào đây. Trần Đông thấy mất phép, mặt biến sắc. Hoàng Phi Hồ không còn sợ sệt như trước nữa, nên đánh rất hăng.

Hoàng Thiên Hóa muốn cho cha mình sớm rảnh tay, liền bước tới cầm cây gươm thần gọi là Mật tà đưa lên. Thanh gươm xẹt ra một luồng sáng chói, chiếu vào cổ Trần Đông, Trần Đông rơi đầu tức khắc.

Hoàng Thiên Hóa lạy cha, thưa rằng: “Lúc nãy vì nghe mẹ chết, nóng lòng nên con nói như vậy, bây giờ nghĩ lại không dám trái lời thầy dạy, xin cha cho con trở về núi tu luyện thêm, ngày sau sẽ đoàn tụ”.

Cha con, chú cháu, anh em đồng gạt lệ già từ. Hoàng Thiên Hóa dọn thổ về núi, còn Hoàng Phi Hồ cùng gia binh, gia tướng qua khỏi Đồng Quan, đi hơn tám mươi dặm nữa đến ải Xuyên Vân.

Quan tổng trấn ải này là anh ruột của Trần Đông, tên Trần Ngô. Khi nghe quân báo Hoàng Phi Hồ giết em ruột mình mà qua ải, Trần Ngô nổi giận truyền điểm tướng, dẫn binh, đi đánh báo thù. Viên tướng Hạ Thân can: "Xin chủ tướng chớ nóng nảy mà hỏng việc. Trần Đông là bậc dũng tướng, tài cao phép lạ mà còn bị hại thay, huống hồ trong thành ta tướng yếu binh suy, chủ tướng muốn dùng sức kiệt trời hùm sao được?" Trần Ngô nói: "Hoàng Phi Hồ là đứa phản thần, bỏ trốn qua ải, lại còn giết tướng. Trần Đông là em ruột ta bị chết về tay nó, ta không giết nó trả thù sao?" Hạ Thân nói: "Muốn bắt Hoàng Phi Hồ chỉ nên dùng mưu kế mà thôi" ...

Theo mưu kế của Hạ Thân, Trần Ngô mặc áo dài, không mang giáp, ra tiếp đón Hoàng Phi Hồ và nói: "Tôi biết đại vương là người trung nghĩa, mấy đời phò vua giúp nước. Nay xảy ra cố sự này là tại vua, đại vương vào ải để tôi mở tiệc tẩy trần cho thỏa lòng hoài vọng".

Hoàng Phi Hồ thuận ý, Trần Ngô liền truyền dọn cỗ bàn lên, các tướng đều được mời vào tiệc, ăn uống cho đến lúc hoàng hôn. Trần Ngô nói: "Xin đại vương đừng ngại, nay tôi nhắm không có binh theo mà nghỉ nán lại đây một đêm, sáng sớm sẽ dâng trình"

Hoàng Phi Hồ đứng dậy tạ ơn, theo đưa Trần Ngô vào phủ, rồi truyền gia tướng quân binh an nghỉ. Đoàn binh tướng trải mấy ngày mỗi mệt, nay lại được một tiệc no say, nên người nào mặt cũng lừ đừ, đặt lưng xuống là ngủ.

Riêng Hoàng Phi Hồ lòng buồn bực thao thức mãi. Trống điểm canh hai, Hoàng Phi Hồ chớp mắt lim dim, bỗng nghe trận gió lạnh lùng thổi tới, cả mình rớn óc. Rồi có một luồng trắng từ ngoài chập chùng bay vào đình.

Trong luồng khói trắng ấy lộ ra một cánh tay, quạt tắt ngọn đèn, và có tiếng kêu văng vẳng: “Tướng quân ôi! Thiếp chín là hồn của Giã Thị theo dõi đến đây. Trần Ngô sắp dùng lửa đốt cả căn phòng này. Tướng quân mau thức dậy, diu dắt ba đứa con thơ lánh nạn, kẻo không còn kịp nữa!”

Hoàng Phi Hồ vội đánh thức các tướng dậy thuật lại chuyện. Hoàng Minh vội vàng bước lại mở cửa, thì bèn ngoài đã khóa chặt cứng, xô không ra. Long Hoàn, Ngô Kim, vội xách búa lại bửa cửa ra, thì thấy bốn phía củi chất trùng trùng cháy ngùn ngụt.

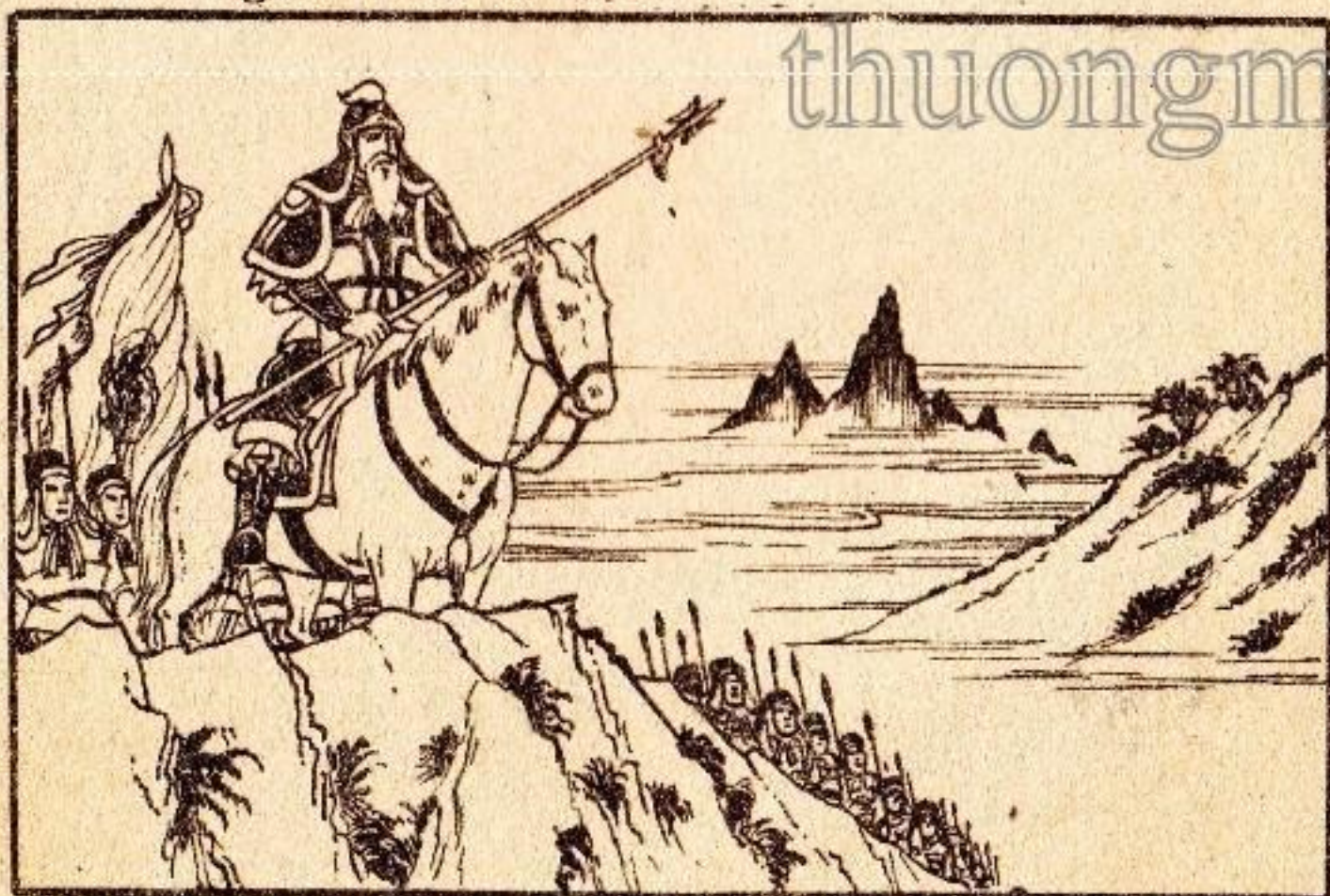
Long Hoàn và Ngô Kim cùng bọn gia binh dọn sạch một đường củi rồi đẩy xe ra. Các tướng cũng lên yên ra theo. Trần Ngô nghe có quân chạy đến báo: "Hoàng Phi Hồ đã dẫn binh tướng ra khỏi thành rồi".

Trần Ngô liền dẫn quân đuổi theo. Các tướng của Hoàng Phi Hồ liền quay ngựa lại đánh trả.

Hai bên đánh nhau một hồi, Hoàng Phi Hồ đâm trúng Trần Ngô lời ruột, rồi thừa thắng mở cửa ải Xuyên Vân, cả đoàn người thoát ra một lúc.

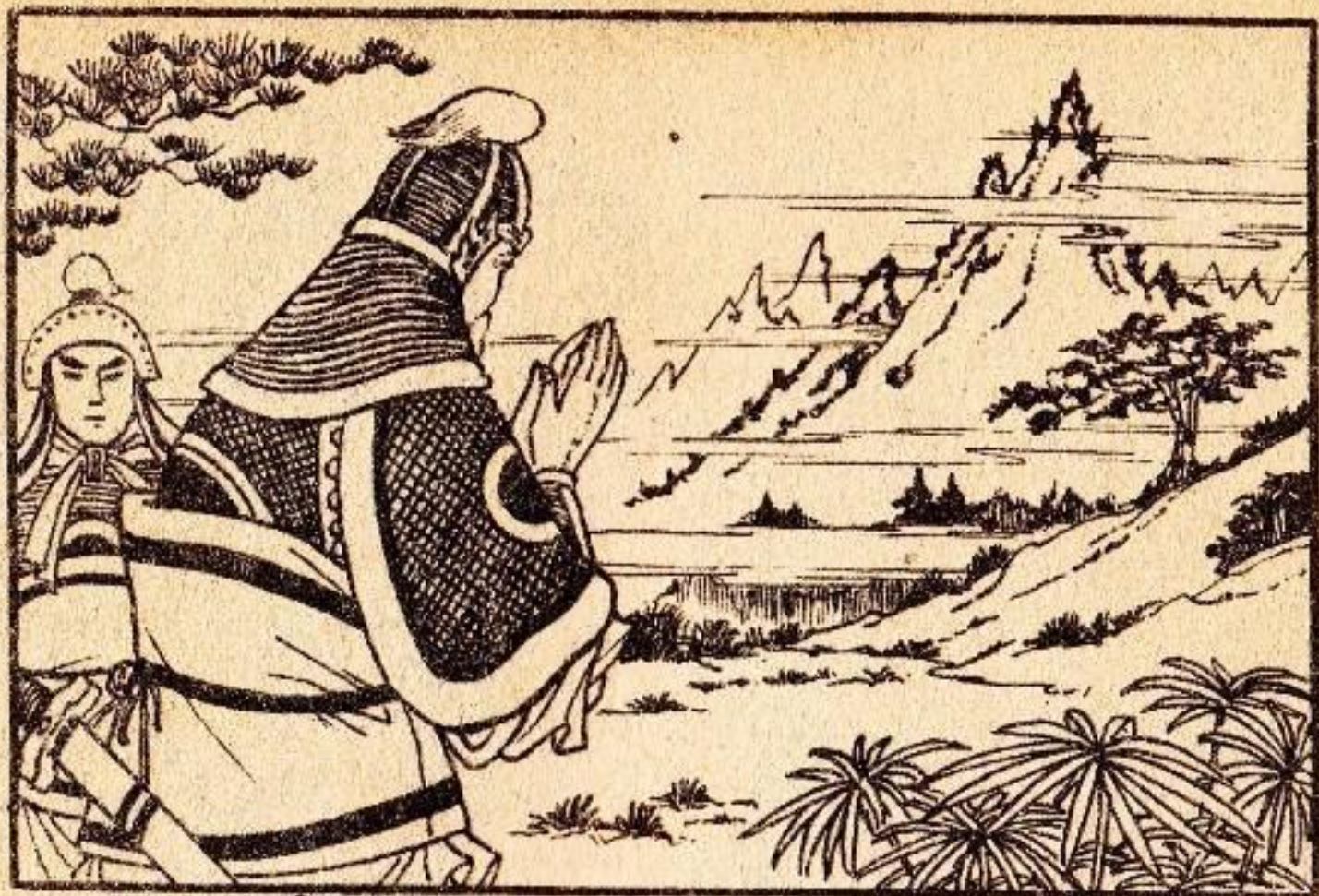
Hoàng Phi Hồ dẫn quân tới ải Giới Bài. Quan trấn ải này là Hoàng Cồn, cha ruột Hoàng Phi Hồ. Hoàng Cồn không vui khi biết việc con mình phản chúa, nên truyền cho ba ngàn binh bố trận, dọn mười chiếc tù xa, quyết bắt anh em Hoàng Phi Hồ và bọn gia binh gia tướng giải về triều ca trị tội.

Hoàng Cồn nạt lớn: “Nhà ta phò thiên tử bảy đời, lòng trung có một. Nay ngươi vì báo thù một con vợ mà làm nhơ danh hào kiệt. Ngươi đã không nhìn chúa, kể gì cha? Ta không nhìn đứa phản loạn là con, ngươi đừng gọi ta là cha nữa!”

Hoàng Minh nói: “Trụ Vương vô đạo, thường hại tôi trung, những kẻ tận trung trước sau gì cũng phải chết. Châu Vô Vương là người đại nơn đại độ, đáng mặt minh quân. Hiện giờ chúng ta qua đâu Châu coi như là đi lánh nạn mà thôi”

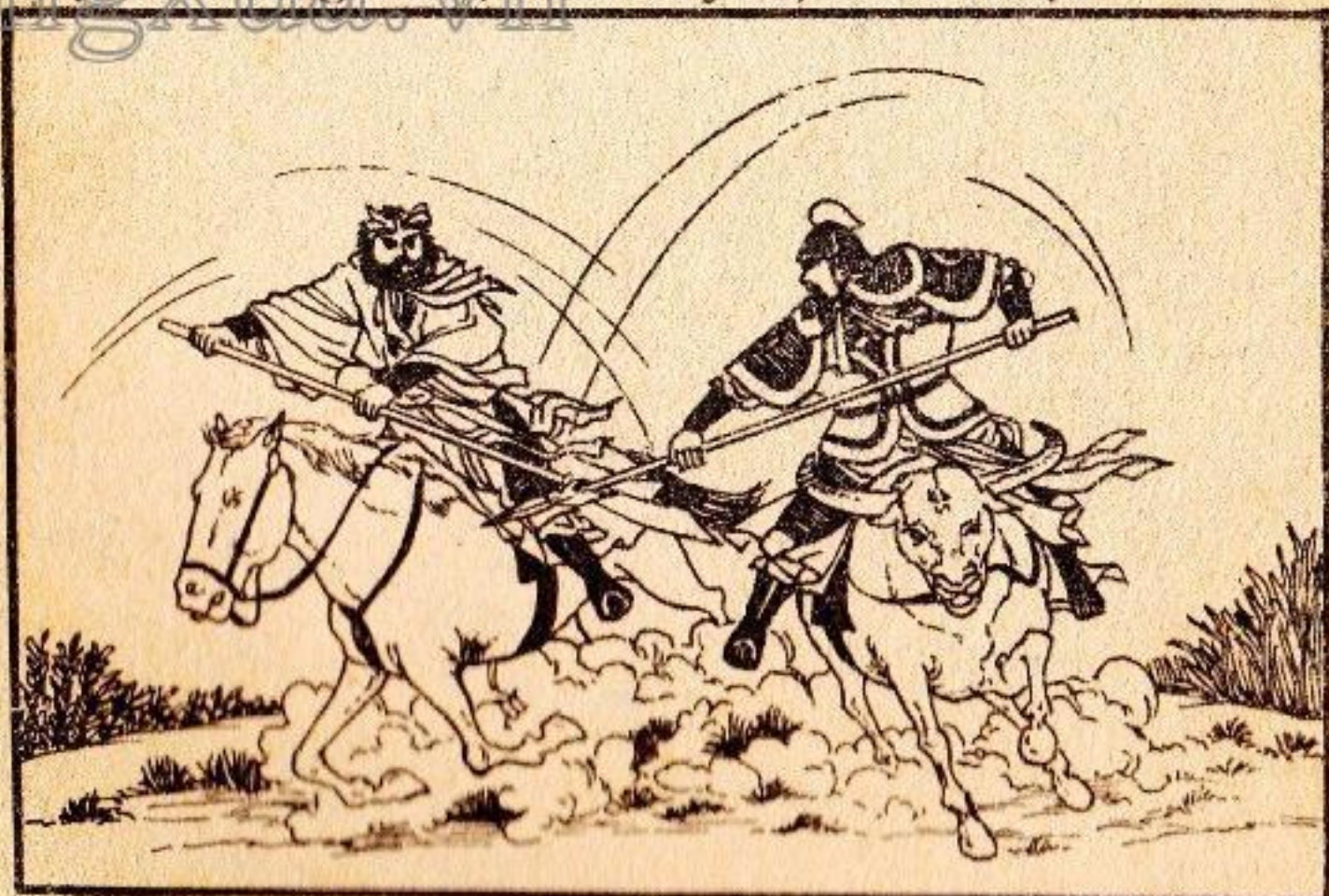
Hoàng Cồn than: “Tôi không phải thả con đi làm phản, ngặt vì bạo chúa lỗi đạo; không còn bào chữa vào đâu được. Tôi có theo con tôi thì cũng chỉ là đi lánh nạn, chứ không phải có lòng phản chúa”. Nói rồi treo ấn tại dinh, dẫn ba ngàn binh của mình ra khỏi ải.

Hoàng Cồn nói: “Cách đây tám mươi dặm có ải Tụy Thủy tương giữ ải là Hàng Vinh, có một người bộ hạ tên Dư Hóa tài phép phi thường. Đánh trăm trận trăm thắng. Chúng ta đến đó thế nào cũng bị bắt”.

Đi gần tới ải Tụ Thủy thì Hoàng Côn truyền đóng quân lại. Trời rặng sáng đã có quân vào báo: “Dư Hóa đem binh khiêu chiến”. Hoàng Phi Hồ xin ra trận, rồi lên lưng trâu ra khỏi trại gặp một người dữ tợn, râu tóc đỏ hoe, mặt mũi vàng lờm, chân mày rô, còn mắt lộ.

Hai tướng đánh vù với nhau bụi bay ngất trời, bốn phương mù mịt. Hoàng Phi Hồ đang giận, nên ráng sức bình sanh múa giáo tít mù, Dư Hóa đánh không lại, giục ngựa chạy dài.

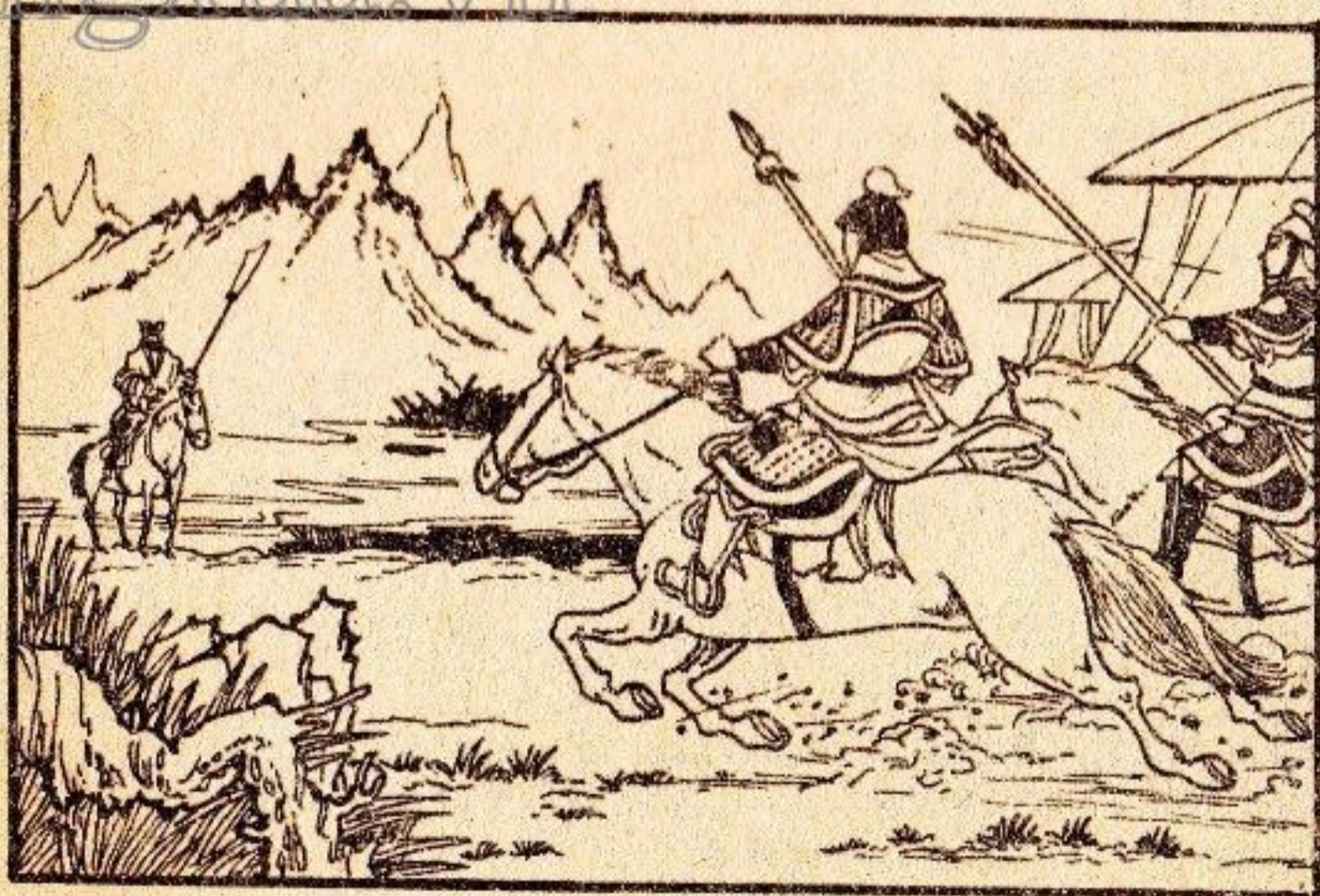
Hoàng Phi Hồ đuổi theo gần kịp. Dư Hóa liền lấy cây phướn trong túi phát lên. Cây phướn ấy là Lục hồng phang, vừa liệng lên cao liền hóa ra một ngọn khói đen bắt Phi Hồ đi mất. Dư Hóa lại quăng phướn ấy vào ải, Hoàng Phi Hồ bị trời tức thì.

Hoàng Minh, Châu Kỳ liền lên ngựa xông ra đánh Dư Hóa. Ba tướng đánh nhau một trận hơn ba mươi hiệp, Dư Hóa chống cự không lại, quày ngựa bỏ chạy.

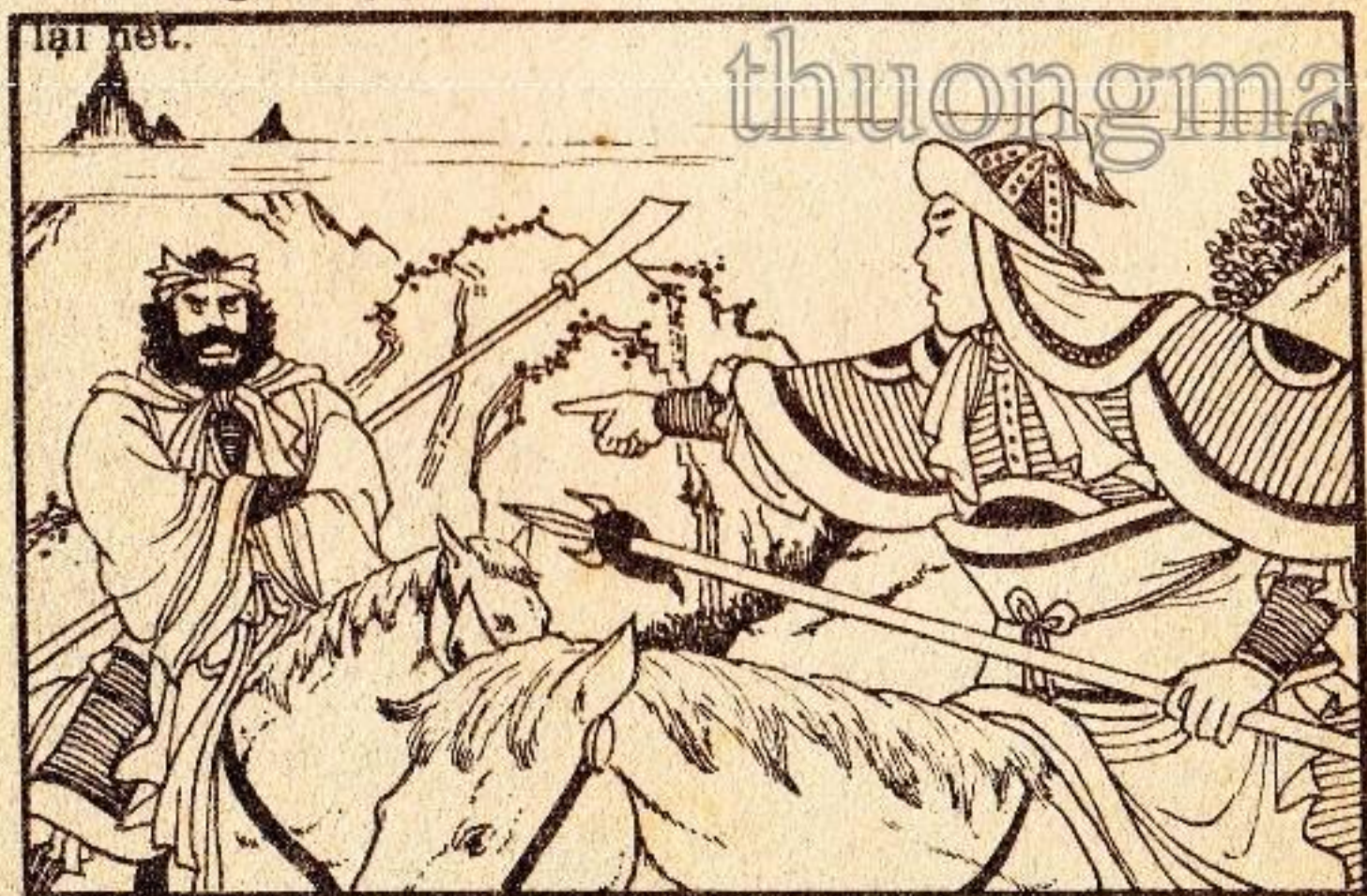
Hoàng Minh, Châu Kỳ đuổi theo, bị Dư Hóa quăng Lục hồng phang lên bắt hết, đem về dâng cho chủ tướng Hàng Vinh truyền đem nhốt vào ngục chung với Hoàng Phi Hồ.

Dư Hóa lại đến trước trại Hoàng Côn khiêu chiến. Hoàng Phi Bưu, Hoàng Phi Báo lên ngựa ra tiếp đánh.

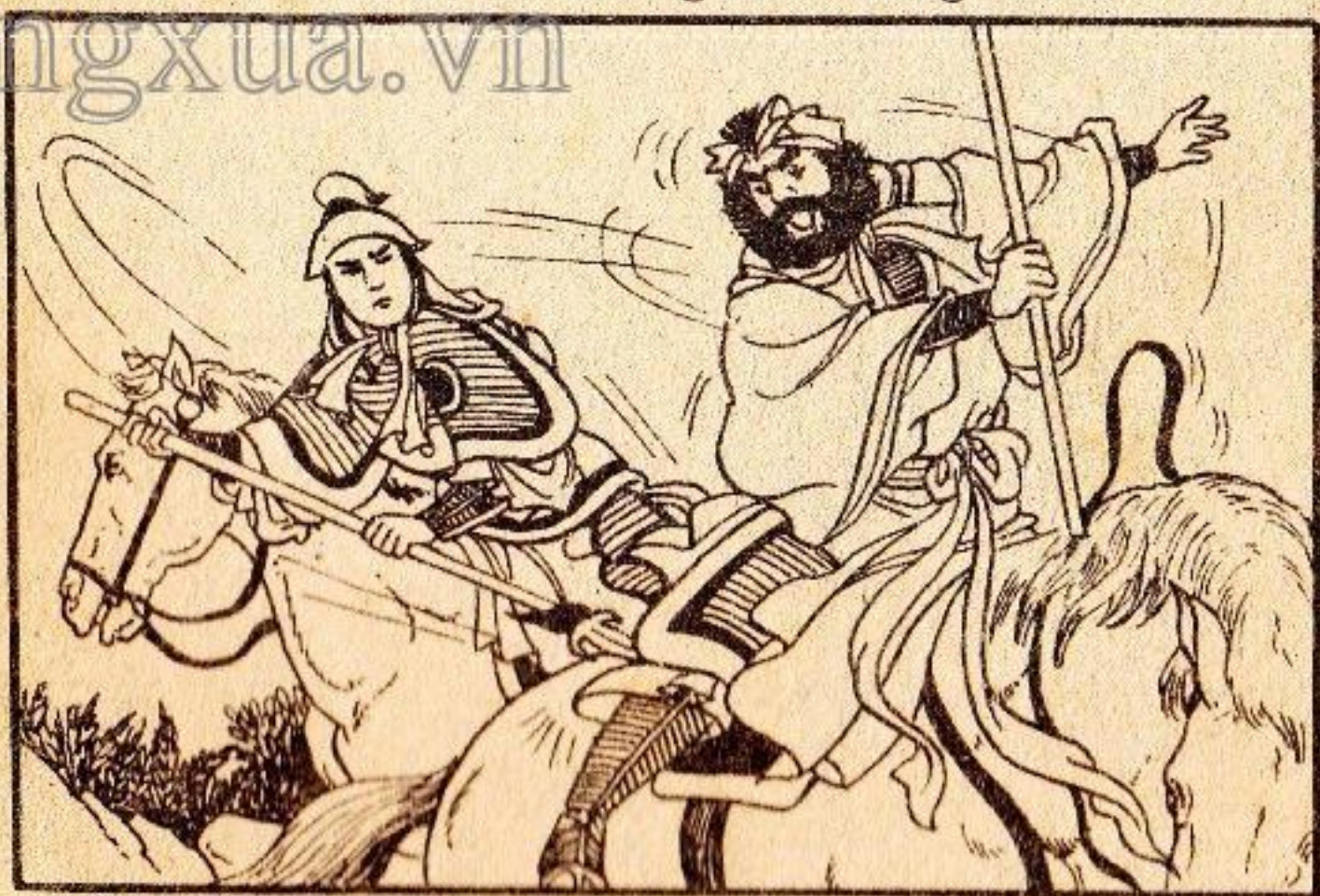
Hai tướng hiệp lực đánh Dư Hóa hơn hai mươi hiệp làm cho Dư Hóa bại trận chạy dài. Hai tướng đuổi theo, Dư Hóa cũng dùng phép cũ bắt nạt. Hàng Vinh truyền giam

lại net. thuongmaitr
Thứ tôn Hoàng Thiên Lộc bước ra bái ông nội mình, thưa: “Cháu xin ra trận để trả thù cho cha chú!” Hoàng Côn khuyên: “Cháu có đi phải cẩn thận lắm mới được”. Hoàng Thiên Lộc lên ngựa, ra trước trại mắng lớn: “Thất phu, người ý có phép tà bắt cả gia đình ta, ta quyết với người một còn, một mất!”

Hoàng Thiên Lộc liên đâm một nhát, Dư Hóa vội đỡ liên. Hoàng Thiên Lộc tuy tuổi nhỏ, nhưng múa tựa chong chóng, làm cho Dư Hóa không biết đường nào mà đỡ.

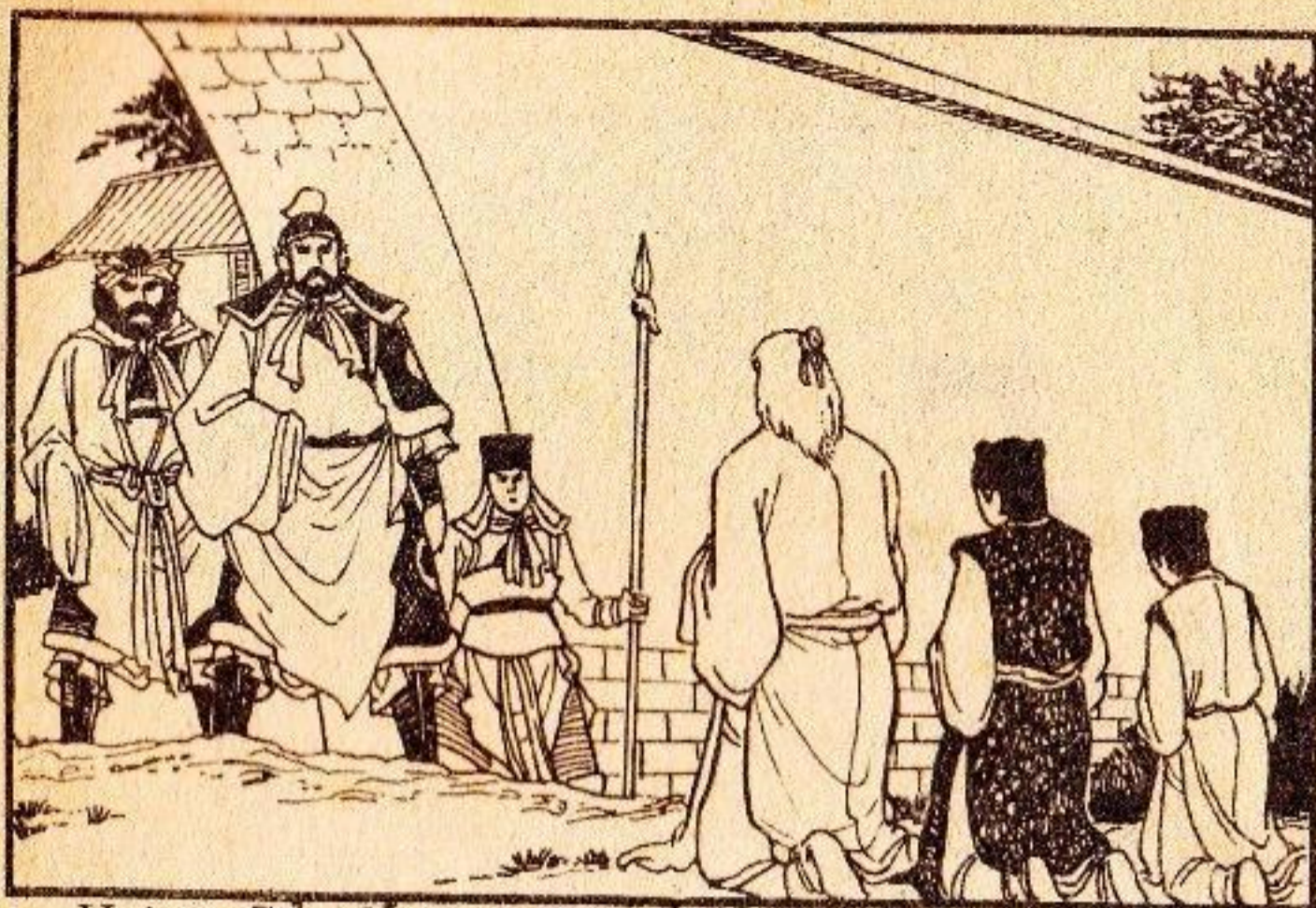
Hoàng Thiên Lộc thương pháp như rồng, sức mạnh như cọp, đánh Dư Hóa ngã ngửa. Vừa đấu được vài mươi hiệp. Hoàng Thiên Lộc trở tài đâm trúng đùi Dư Hóa một nhát, Dư Hóa kinh hãi giục ngựa chạy ngay.

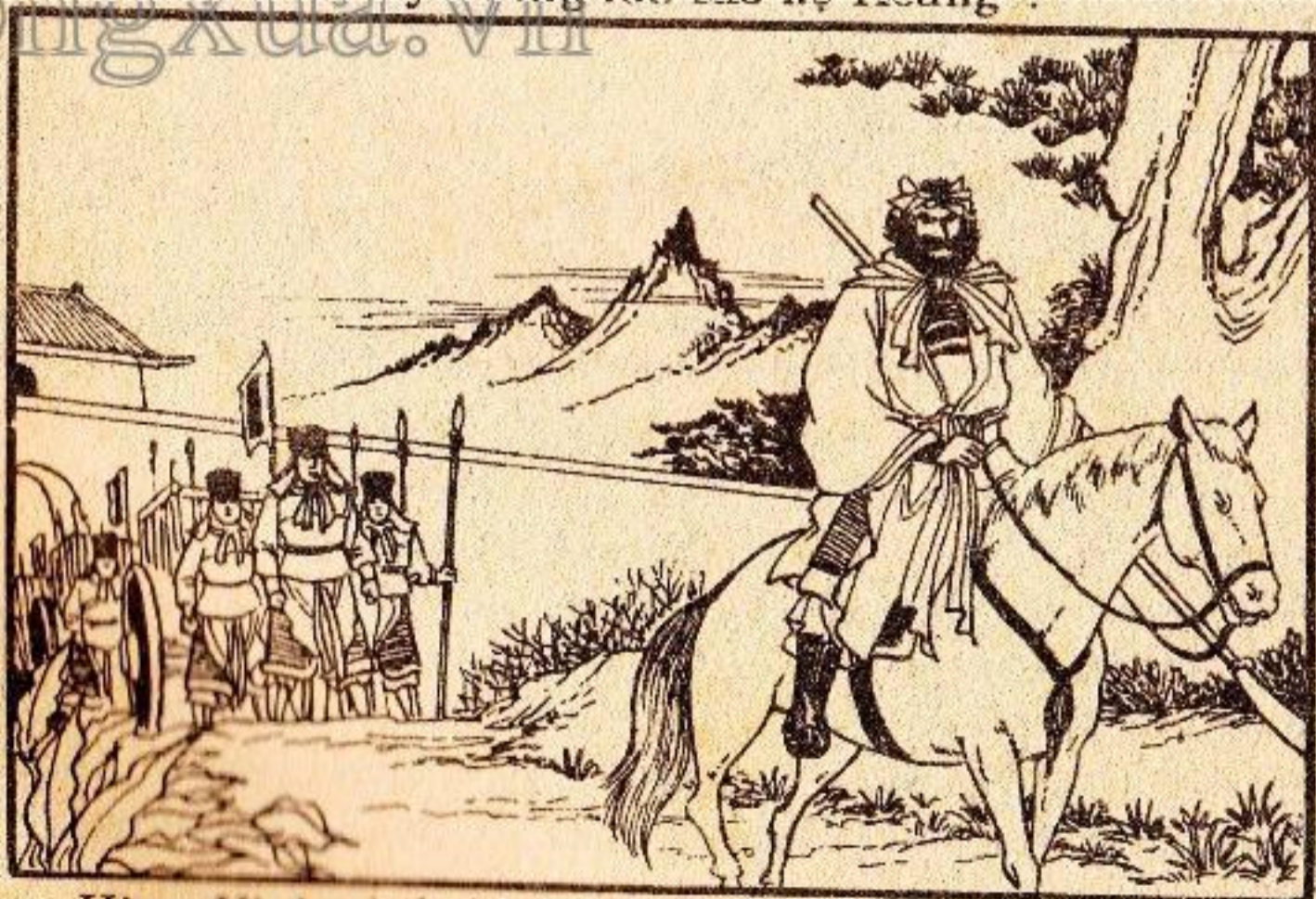
Hoàng Thiên Lộc nóng trả thù cha, nên đuổi theo lập tức. Dư Hóa tuy bị thương, song phước phép hãy còn, liền gỡ miếng cũ, bắt Hoàng Thiên Lộc đem về nạp cho chủ tướng.

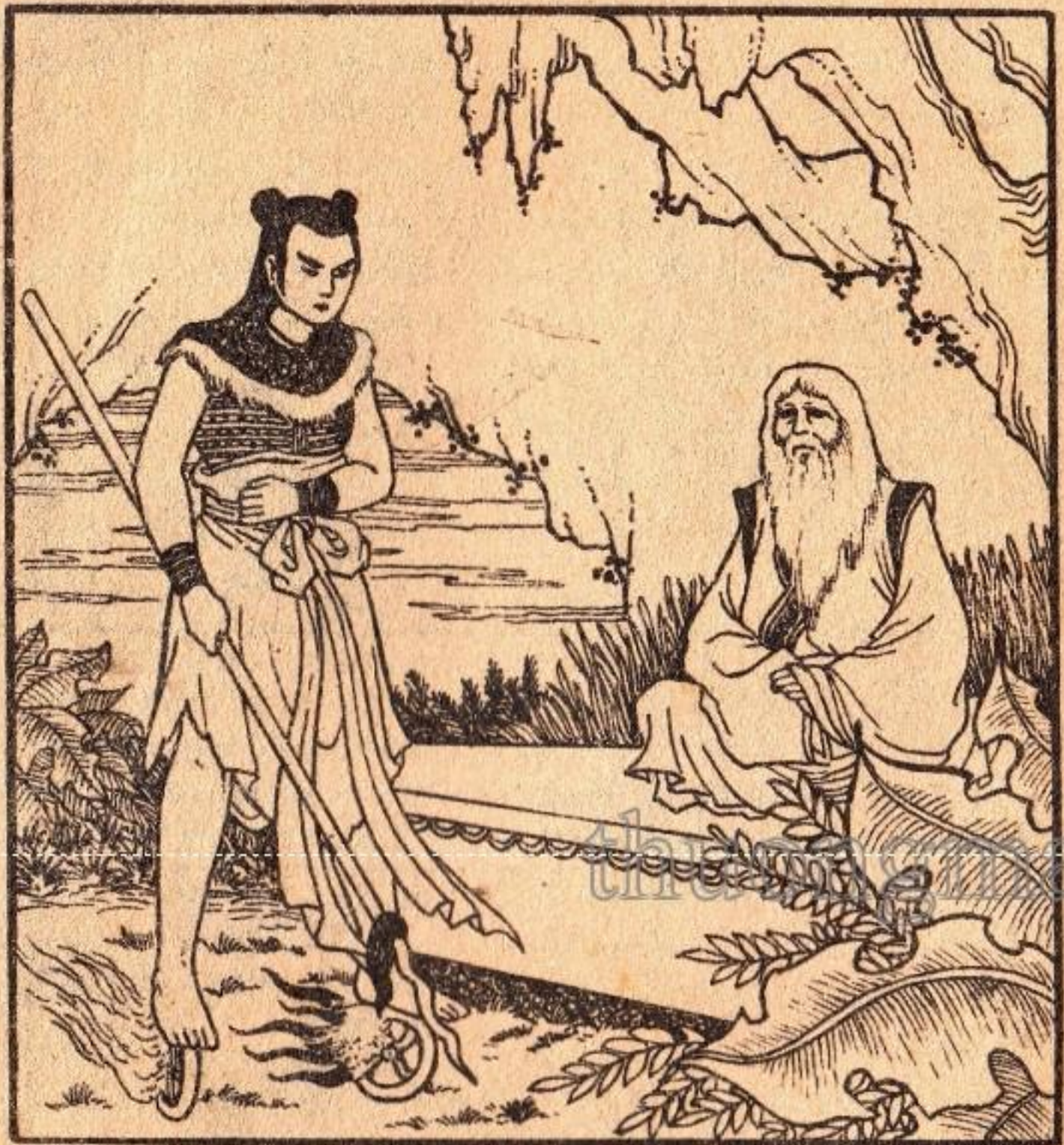
Hoàng Côn thấy hai đứa cháu mình đứng một bên ủ rũ, liền nói: "Thôi hai cháu chớ buồn, để ông hạ mình năn nỉ với Hàng Vinh xin tha mạng sống cho hai cháu. Được như vậy, dòng họ Hoàng còn người hương lửa".

Hoàng Côn dẫn hai đứa cháu đến trước ải quì lạy, nói với Hàng Vinh: “Tôi có chết cũng đành lòng. Song nghĩ họ Hoàng mấy đời có công lao với nước nhà, vậy tôi đến mong tướng quân rộng dung cho đứa cháu bảy tuổi qua khỏi ải để sau này hương lửa cho họ Hoàng”.

Hàng Vinh nhất định không tha người nào, truyền bắt hết nốt vào ngục. Sáng hôm sau, Hàng Vinh sai Dư Hóa giải cả gia đình Hoàng Phi Hồ về triều ca.

Nói về núi Càng Nguyên, động Kim Quang, ông Thái Ất đang ngồi trên giường Bích Du, cảm thấy trong lòng hồi hộp, liền đánh tay xem thử việc gì, thấy gia quyến họ Hoàng mắc nạn liền gọi Na Tra vào nói: “Cha con Hoàng Phi Hồ đều mắc nạn tại ải Xuyên Vân, người mau xuống đó cứu người đưa qua ải Tụy Thủy rồi trở về đây, chớ khá trễ nãi”. Na Tra tánh ưa chinh chiến, nghe thấy sai đi đánh người thì mừng lắm, liền lên xe phong hỏa, thẳng xuống ải Xuyên Vân.

uonngxua.vn